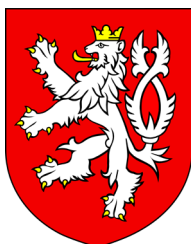




UOHSX005KHY4

PŘESED A ÚŘADU PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE



ROZHODNUTÍ

Č. j.: ÚOHS-R253,257,258,264/2013/VZ-24594/2013/310/PSe

Brno 18. prosince
2013

Ve správním řízení o rozkladech doručených Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

- dne 27. 8. 2013 centrálním zadavatelem – **Českou republikou – Ministerstvem vnitra**, IČ 00007064, sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,
- dne 29. 8. 2013 zadavatelem – **Českou republikou – Ministerstvem práce a sociálních věcí**, IČ 00551023, sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 1,
- dne 29. 8. 2013 vybraným uchazečem – **Fujitsu Technology Solutions s.r.o.**, IČ 26115310, sídlem V Parku 2336/22, 148 00 Praha 4, ve správním řízení zastoupeným JUDr. Tomášem Čihulou, LL.M. Eur., Ph.D., advokátem, místem podnikání Na Příkopě 19, 117 19 Praha 1, na základě plné moci ze dne 16. 4. 2012 a
- dne 2. 9. 2013 navrhovatelem – **STUDENT AGENCY, k. s.**, IČ 25317075, sídlem náměstí Svobody 86/17, 602 00 Brno, ve správním řízení zastoupeným JUDr. Kateřinou Radostovou, advokátkou, místem podnikání Břehová 208/8, 110 00 Praha 1, na základě plné moci ze dne 4. 7. 2013,

proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-S196,259,303/2012/VZ-15372/2013/511/MOn ze dne 14. 8. 2013, vydanému ve správním řízení vedeném

ve věci návrhu navrhovatele STUDENT AGENCY, k.s., IČ 25317075, se sídlem náměstí Svobody 86/17, 602 00 Brno ze dne 2. 4. 2012 na uložení zakazu plnění prováděcí smlouvy č. 85/2011 uzavřené dne 15. 7. 2011, dodatku č. 1 ze dne ze dne 1. 8. 2011, dodatku č. 5 ze dne 28. 11. 2011 a dodatku č. 6 ze dne 27. 12. 2011 k prováděcí smlouvě č. 85/2011 uzavřené dne 15. 7. 2011 mezi centrálním zadavatelem – Českou republikou – Ministerstvem vnitra, IČ 00007064, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7 a Fujitsu Technology Solutions s.r.o., IČ 26115310, se sídlem V Parku 2336/22, 148 00 Praha 4, pro – na účet zadavatele – České republiky – Ministerstva práce a sociálních věcí, IČ 00551023, se sídlem Na Poříčnickém právu 1/376, 128 01 Praha 1, a

ve věci návrhu navrhovatele OKsystem s.r.o., IČ 27373665, se sídlem Na Pankráci 1690/125, 140 21 Praha 4 ze dne 24. 5. 2012 na uložení zakazu plnění dodatku č. 5 ze dne 28. 11. 2011 a dodatku č. 6 ze dne 27. 12. 2011 k prováděcí smlouvě č. 85/2011 uzavřené dne 15. 7. 2011 mezi centrálním zadavatelem – Českou republikou – Ministerstvem vnitra, IČ 00007064, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7 a Fujitsu Technology Solutions s.r.o., IČ 26115310, se sídlem V Parku 2336/22, 148 00 Praha 4, pro – na účet zadavatele – České republiky – Ministerstva práce a sociálních věcí, IČ 00551023, se sídlem Na Poříčnickém právu 1/376, 128 01 Praha 1 a

z moci úřední ve věci možného spáchání správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů, centrálním zadavatelem – Českou republikou – Ministerstvem vnitra, IČ 00007064, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7 a zadavatelem – Českou republikou – Ministerstvem práce a sociálních věcí, IČ 00551023, se sídlem Na Poříčnickém právu 1/376, 128 01 Praha 1 – při uzavření dodatku č. 5 ze dne 28. 11. 2011 a dodatku č. 6 ze dne 27. 12. 2011 k prováděcí smlouvě č. 85/2011 ze dne 15. 7. 2011,

jehož dalším účastníkem je

- navrhovatel – **OKsystem s.r.o.**, IČ 27373665, sídlem Na Pankráci 1690/125, 140 21 Praha 4, ve správním řízení zastoupený JUDr. Danielelem Chamrádem, advokátem, místem podnikání K Hutím 5/665, 194 00 Praha 9, na základě plné moci ze dne 15. 5. 2012,

jsem podle § 152 odst. 5 písm. b) ve spojení s § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, na základě návrhu rozkladové komise, jmenované podle § 152 odst. 3 téhož zákona rozhodl takto:

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-S196,259,303/2012/VZ-15372/2013/511/MOn ze dne 14. 8. 2013

potvrzuji

a podané rozklady

zamítám.

ODŮVODNĚNÍ

I. Uzavření rámcové smlouvy, prováděcí smlouvy a jejích dodatků č. 1 až č. 6

1. Dne 17. 10. 2008 uveřejnil centrální zadavatel – Česká republika – Ministerstvo vnitra, IČ 00007064, sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7 (dále jen „**centrální zadavatel**“) v informačním systému o veřejných zakázkách pod ev. č. 60023690 a dne 21. 10. 2008 v Úředním věstníku Evropské unie pod ev. č. 2008/S204-271509 oznámení jednacímho řízení s uveřejněním za účelem zadání veřejné zakázky s názvem „Uzavření rámcové smlouvy na poskytování licencí k produktům Microsoft“ (dále jen „**veřejná zakázka**“).
2. Dne 1. 12. 2008 uzavřel centrální zadavatel s vybraným uchazečem zadávacímho řízení veřejné zakázky – Fujitsu Technology Solutions s.r.o., IČ 26115310, sídlem V Parku 2336/22, 148 00 Praha 4 (dále jen „**vybraný uchazeč**“) rámcovou smlouvu za účelem plnění předmětu veřejné zakázky (dále jen „**rámcová smlouva**“).
3. Dne 15. 7. 2011 uzavřeli centrální zadavatel a zadavatel – Česká republika – Ministerstvo práce a sociálních věcí, IČ 00551023, sídlem Na Poříčném právu 1/376, 128 01 Praha 1 (dále jen „**zadavatel**“) s vybraným uchazečem pro – na účet zadavatele prováděcí smlouvu č. 85/2011 (dále jen „**prováděcí smlouva**“). Předmětem prováděcí smlouvy je požadavek centrálního zadavatele na poskytnutí licencí a služeb k produktům Microsoft dle požadavků zadavatele, na jehož účet je prováděcí smlouva uzavřena, a závazek vybraného uchazeče tyto licence a služby k produktům Microsoft zadavateli poskytnout, a to v souladu s podmínkami rámcové smlouvy a prováděcí smlouvy.
4. Centrální zadavatel a zadavatel postupně uzavřeli s vybraným uchazečem k prováděcí smlouvě dne 1. 8. 2011 dodatek č. 1 (dále jen „**dodatek č. 1**“), dne 11. 10. 2011 dodatek č. 2 (dále jen „**dodatek č. 2**“), dne 11. 10. 2011 dodatek č. 3 (dále jen „**dodatek č. 3**“), dne 21. 10. 2011 dodatek č. 4 (dále jen „**dodatek č. 4**“), dne 28. 11. 2011 dodatek č. 5 (dále jen „**dodatek č. 5**“) a dne 27. 12. 2011 dodatek č. 6 (dále jen „**dodatek č. 6**“).

II. Správní řízení před Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže

5. Dne 3. 4. 2012 obdržel Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „**Úřad**“) příslušný k výkonu dohledu nad zadáváním veřejných zakázek podle § 112 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon**“), návrh STUDENT AGENCY, k.s., IČ 25317075, sídlem náměstí Svobody 86/17, 602 00 Brno, ke dni podání návrhu mající formu společnosti s ručením omezeným (dále jen „**navrhovatel STUDENT AGENCY**“) na uložení zákazu plnění prováděcí smlouvy, dodatku č. 1, dodatku č. 5 a dodatku č. 6. Doručením návrhu navrhovatele STUDENT AGENCY bylo zahájeno správní řízení Úřadem vedené pod sp. zn. ÚOHS-S196/2012/VZ ve věci návrhu na uložení zákazu plnění prováděcí smlouvy, dodatku č. 1, dodatku č. 5 a dodatku č. 6.
6. Dne 10. 5. 2012 Úřad zahájil z moci úřední správní řízení vedené pod sp. zn. ÚOHS-S259/2012/VZ ve věci možného spáchání správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona centrálním zadavatelem a zadavatelem, jelikož na základě předložené dokumentace o veřejné zakázce získal pochybnost, zda centrální zadavatel a zadavatel při uzavření prováděcí smlouvy a jejích dodatků č. 1 až č. 6 postupovali v souladu s § 21 odst. 2 zákona.

7. Dne 25. 5. 2012 obdržel Úřad návrh OKsystem s.r.o., IČ 27373665, sídlem Na Pankráci 1690/125, 140 21 Praha 4, na uložení zakazu plnění dodatku č. 5 a dodatku č. 6 (dále jen „**navrhovatel OKsystem**“). Doručením návrhu navrhovatele OKsystem Úřadu bylo zahájeno správní řízení vedené pod sp. zn. ÚOHS-S303/2012/VZ ve věci návrhu na uložení zakazu plnění dodatku č. 5 a dodatku č. 6.
8. Dne 23. 7. 2012 vydal Úřad usnesení č. j. ÚOHS-S196,259,303/2012/VZ-13458/2012/510/MOn, jímž spojil tři výše uvedená zahájená správní řízení a věci všech tří výše uvedených správních řízení nadále projednával v jednom správním řízení vedeném pod sp. zn. ÚOHS-S196,259,303/2012/VZ.
9. Následně Úřad téhož dne vydal usnesení č. j. ÚOHS-S196,259,303/2012/VZ-13488/2012/510/MOn, jímž vyloučil část věci správního řízení vedeného pod sp. zn. ÚOHS-S196,259,303/2012/VZ. Tato vyloučená část věci správního řízení zahrnovala možné spáchání správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona centrálním zadavatelem a zadavatelem při uzavření prováděcí smlouvy a dodatku č. 1, dodatku č. 2, dodatku č. 3 a dodatku č. 4 a byla nadále projednávána v samostatném správním řízení vedeném pod sp. zn. ÚOHS-S438/2012/VZ.
10. Úřad v průběhu správního řízení vedeného pod sp. zn. ÚOHS-S196,259,303/2012/VZ dospěl k dílčímu závěru, že jak věc správního řízení vedeného pod sp. zn. ÚOHS-S196,259,303/2012/VZ, tak věc správního řízení vedeného pod sp. zn. ÚOHS-S438/2012/VZ závisí na posouzení skutečností, k nimž je třeba odborných znalostí. Posuzované skutečnosti, k nimž je třeba odborných znalostí, se odlišovaly právě co do rozsahu předmětů přezkoumávaných smluv, resp. dodatků, jež spolu věcně souvisely a společně tvořily více či méně formální a logický celek. Úřad proto ustanovil znalce současně k zajištění účelů jak správního řízení vedeného pod sp. zn. ÚOHS-S196,259,303/2012/VZ, tak správního řízení vedeného pod sp. zn. ÚOHS-S438/2012/VZ.
11. Dne 7. 8. 2012 Úřad usnesením č. j. ÚOHS-S196,259,303/2012/VZ-14731/2012/511/MOn ustanovil znalce v oboru autorského práva a v oboru kybernetika, v odvětví výpočetní technika – prof. Ing. Vladimíra Smejkal, CSc. LL.M., Včelařská 9, 182 00 Praha 8 (dále jen „**znalec 1**“). Dne 15. 10. 2012 zpracoval znalec 1 znalecký posudek a poskytnul jej Úřadu.
12. Dne 30. 10. 2012 Úřad usnesením č. j. ÚOHS-S196,259,303/2012/VZ-20189/2012/511/MOn ustanovil k témuž účelu dalšího znalce v oboru kybernetika, v odvětví výpočetní technika – Ing. Toni Kolucha, Ph.D., Herbenova 13, 400 01 Ústí nad Labem (dále jen „**znalec 2**“). Dne 8. 12. 2012 zpracoval znalec 2 znalecký posudek a rovněž jej poskytnul Úřadu.
13. Dne 9. 11. 2012 zpracoval znalecký posudek Ing. Ivan Janoušek, Mezi Ploty 309, 277 15 Tišice, znalec mj. v oboru kybernetika, odvětví výpočetní technika, (dále jen „**znalec 3**“), a to na základě objednávky navrhovatele OKsystem, který jej navrhnul Úřadu jako důkaz ve správním řízení vedeném pod sp. zn. ÚOHS-S196,259,303/2012/VZ.
14. Dne 20. 1. 2013 zpracoval znalecký posudek Ing. Jan Fanta, Kolínská 1959/14, 130 00 Praha 3 – Vinohrady, znalec mj. v oboru kybernetika, odvětví výpočetní technika, (dále jen „**znalec 4**“), a to na základě objednávky vybraného uchazeče, který jej navrhnul Úřadu jako důkaz ve správním řízení vedeném pod sp. zn. ÚOHS-S196,259,303/2012/VZ.

15. Po přezkoumání případu Úřad vydal rozhodnutí ve věci č. j. ÚOHS-S196,259,303/2012/VZ-3491/2013/511/MOn ze dne 25. 2. 2013 (dále jen „**původní rozhodnutí**“), ve kterém mj. konstatoval, že centrální zadavatel a zadavatel se dopustili správního podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona tím, že nedodrželi postup stanovený v § 21 zákona, když veřejné zakázky na poskytování služeb obsažených v dodatcích č. 5 a č. 6 k prováděcí smlouvě nezadali některou z forem zadávacích řízení uvedených v § 21 odst. 1 zákona, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejhodnější nabídky, dne 28. 11. 2011 došlo k uzavření smlouvy – dodatku č. 5 a dne 27. 12. 2011 došlo k uzavření smlouvy – dodatku č. 6. Zároveň Úřad původním rozhodnutím uložil zákaz plnění dodatku č. 5 a dodatku č. 6 k prováděcí smlouvě. Proti původnímu rozhodnutí podali centrální zadavatel, zadavatel a navrhovatel STUDENT AGENCY rozklady.
16. Po projednání rozkladů předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „**předseda**“) rozhodnutím č. j. ÚOHS-R64,65,67,68/2013/VZ-11075/2013/310/PSe ze dne 14. 6. 2013, původní rozhodnutí Úřadu zrušil a věc Úřadu vrátil k novému projednání.
17. Předseda Úřad zavázal právním názorem v tom směru, aby se při novém projednání věci přezkoumatelným způsobem zabýval jednak oprávněností navrhovatele STUDENT AGENCY k podání návrhu na zahájení správního řízení ve věci uložení zákazu plnění dodatků č. 5 a č. 6, jednak otázkou deliktů odpovědnosti zadavatele a rovněž otázkou přezkoumatelného odůvodnění eventuálního pozdějšího dne vykonatelnosti jednotlivých výroků rozhodnutí, které mělo být ve věci nově vydáno.

III. Napadené rozhodnutí

18. Dne 14. 8. 2013 vydal Úřad ve věci rozhodnutí č. j. ÚOHS-S196,259,303/2012/VZ-15372/2013/511/MOn (dále jen „**napadené rozhodnutí**“).
19. Výrokem I. napadeného rozhodnutí Úřad rozhodnul, že se správní řízení o návrhu STUDENT AGENCY ze dne 3. 4. 2012 v části, jíž se tento účastník domáhal uložení zákazu plnění prováděcí smlouvy a jejího dodatku č. 1 uzavřených mezi centrálním zadavatelem a vybraným uchazečem na účet zadavatele podle § 117a písm. c) zákona zastavuje, neboť návrh nebyl doručen Úřadu ve lhůtě podle § 114 odst. 4 zákona.
20. Výrokem II. napadeného rozhodnutí Úřad rozhodnul, že se centrální zadavatel dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona tím, že nedodržel postup stanovený v § 21 zákona, když veřejnou zakázku na poskytování služeb obsažených v dodatku č. 5 k prováděcí smlouvě uzavřené mezi centrálním zadavatelem a vybraným uchazečem na účet zadavatele nezadal některou z forem zadávacích řízení uvedených v § 21 odst. 1 zákona, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejhodnější nabídky a dne 28. 11. 2011 došlo k uzavření smlouvy – dodatku č. 5.
21. Výrokem III. napadeného rozhodnutí Úřad rozhodnul, že se centrální zadavatel dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona tím, že nedodržel postup stanovený v § 21 zákona, když veřejnou zakázku na poskytování služeb obsažených v dodatku č. 6 k prováděcí smlouvě uzavřené mezi centrálním zadavatelem a vybraným uchazečem na účet zadavatele nezadal některou z forem zadávacích řízení uvedených v § 21 odst. 1 zákona, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejhodnější nabídky a dne 27. 12. 2011 došlo k uzavření smlouvy – dodatku č. 6.

22. Výrokem IV. napadeného rozhodnutí Úřad rozhodnul, že se centrálnímu zadavateli za spáchání správních deliktů uvedených ve výrocích II. a III. napadeného rozhodnutí podle § 120 odst. 2 písm. a) zákona ukládá pokuta ve výši 500 000 Kč splatná do dvou měsíců od nabytí právní moci napadeného rozhodnutí.
23. Výrokem V. napadeného rozhodnutí Úřad rozhodnul, že se správní řízení zahájené z moci úřední v části vedené ve věci možného spáchání správního deliktu zadavatelem při uzavření dodatku č. 5 a dodatku č. 6, podle § 117a písm. d) zákona zastavuje, neboť ve vztahu k zadavateli nebyly zjištěny důvody pro uložení sankce.
24. Výrokem VI. napadeného rozhodnutí Úřad rozhodnul, že se centrálnímu zadavateli a zadavateli podle § 118 odst. 2 písm. c) zákona ukládá zákaz plnění dodatku č. 5.
25. Výrokem VII. napadeného rozhodnutí Úřad rozhodnul, že se centrálnímu zadavateli a zadavateli podle § 118 odst. 2 písm. c) zákona ukládá zákaz plnění dodatku č. 6.

IV. Rozklad centrálního zadavatele

26. Dne 27. 8. 2013 podal centrální zadavatel v zákonné lhůtě rozklad proti všem výrokům napadeného rozhodnutí (dále jen „**rozklad centrálního zadavatele**“).
27. K aktivní legitimaci navrhovatele STUDENT AGENCY centrální zadavatel namítá, že mu není znám důvod zásadního názorového obratu Úřadu, ke kterému v rámci výroku I. napadeného rozhodnutí došlo ve srovnání s výrokem I. původního rozhodnutí. Centrální zadavatel k tomu blíže namítá, že prakticky od samého počátku správního řízení namítal nedostatečnou, resp. zcela chybějící aktivní legitimaci navrhovatele STUDENT AGENCY. Úřad dle centrálního zadavatele provedl názorový obrat, kdy nově zastává názor, že navrhovatel STUDENT AGENCY byl osobou oprávněnou k podání celého jejího návrhu, tedy i k návrhu na uložení zakazu plnění prováděcí smlouvy a jejího dodatku č. 1, avšak návrh byl ve vztahu k těmto jeho částem podán opožděně. Úřad se dle námítky centrálního zadavatele v rámci napadeného rozhodnutí vůbec nezabývá důvody a úvahami, které v konečném důsledku vedly k tak zásadní změně jeho právního názoru k otázce aktivní legitimace navrhovatele STUDENT AGENCY.
28. Centrální zadavatel k tomu dále namítá, že ačkoli s dílčími závěry Úřadu ohledně aktivní legitimace konkrétní osoby k podání návrhu souhlasí, v žádném případě nemůže souhlasit se závěrem Úřadu, že by navrhovatel STUDENT AGENCY unesl své důkazní břemeno a v rámci správního řízení vedeného v předmětné věci prokázal, že je dodavatelem, který má nebo měl zájem na získání předmětných veřejných zakázek a že mu hrozí nebo vznikla újma na jeho právech v důsledku domnělého porušení zákona ze strany centrálního zadavatele a zadavatele. Navrhovatel STUDENT AGENCY, přestože byl opakovaně Úřadem vyzván k doložení dokladů, ze kterých by vyplývalo, že měl nebo mohl mít reálný zájem na získání předmětných veřejných zakázek, žádné takové doklady Úřadu nepředložil a omezil se pouze na účelová tvrzení o existenci jeho aktivní legitimace. Centrální zadavatel je toho názoru, že pouhé tvrzení existence aktivní legitimace ve správním řízení vedeném Úřadem nestačí a navrhovatel je vždy povinen jednoznačně dokázat, že je osobou aktivně legitimovanou.
29. Centrální zadavatel je přesvědčen, že pro vznik aktivní legitimace k podání návrhu na přezkum úkonů zadavatele je nezbytně nutné, aby dodavatel prokázal, nikoli tvrdil,

že je osobou, která by se mohla příslušného zadávacího řízení objektivně účastnit a požadované plnění zadavateli poskytnout, tedy že je osobou, která v předmětné oblasti aktivně podniká a disponuje určitými zkušenostmi.

30. Argumentace navrhovatele STUDENT AGENCY, že možnost jeho účasti v případném zadávacím řízení k přezkoumávaným veřejným zakázkám je odvozena od zákonné možnosti podat nabídku, nebo plnit prostřednictvím subdodavatele, je naprosto neopodstatněná, účelová a úmyslně zkreslující relevantní ustanovení zákona. Dle názoru centrálního zadavatele není legitimní se domnívat, že subjekty uvažující o podání společné nabídky na plnění konkrétní veřejné zakázky se spojí s někým, kdo nemá pro plnění určité veřejné zakázky žádný přínos. Není rovněž logické se domnívat, že jakýkoli dodavatel, který má zájem seriózně podnikat v jakékoliv oblasti, by podnikal cestou 100% využívání subdodavatelů. Z povahy věci se subdodavatelů vždy využívá pouze na úzký okruh činností, které dodavatel není schopen zajistit vlastními silami. Centrální zadavatel je přesvědčen, že pokud by byla přijata výše uvedená argumentace, došlo by fakticky k tomu, že úkony zadavatele by mohla napadat kterákoliv osoba, která je podnikatelem, bez ohledu na to, zda vyvíjí svou podnikatelskou činnost v oblasti předmětu veřejné zakázky, neboť tato osoba by vždy mohla pouze tvrdit, že by případně podala společnou nabídku s dalšími subjekty, případně že by využila subdodavatelů.
31. Centrální zadavatel zásadně nesouhlasí se závěrem Úřadu, že při zkoumání otázky, zda je navrhovatel STUDENT AGENCY dodavatelem, který měl nebo mohl mít zájem na získání Úřadem přezkoumávaných zakázek, je třeba přihlídnout k opakovaným tvrzením navrhovatele STUDENT AGENCY, že má stabilní tým specialistů, odborníků zaměřených jak na výkonné IT služby (instalace, migrace, debugging), tak na vývojové IT služby (programování, ladění, vývojové metody, databáze), IT služby provádí jak pro vlastní potřebu, tak je poskytuje i dalším subjektům, přičemž dle vyjádření navrhovatele STUDENT AGENCY finanční objem jím realizovaných zakázek v této oblasti činí desítky až stovky milionů korun ročně. Zásadní problém je totiž v tom, že jde pouze o tvrzení navrhovatele STUDENT AGENCY, která nebyla v rámci správního řízení prokázána dostatečnými důkazy. Existenci aktivní legitimace k podání návrhu na přezkum úkonů zadavatele tak dle centrálního navrhovatele nelze v případě navrhovatele STUDENT AGENCY, přisvědčit. Z předmětu podnikání navrhovatele STUDENT AGENCY je zřejmé, že by nebyl způsobilý k dodávkám specializovaného informačně technologického vybavení, případně poskytovat servis pro toto vybavení. Nelze jej tedy považovat za dodavatele, který měl nebo mohl mít zájem na získání předmětných veřejných zakázek a současně dodavatele, kterému by z důvodu tvrzený porušení zákona ze strany centrálního zadavatele a zadavatele mohla vzniknout újma na právech.
32. S ohledem na skutečnosti uvedené výše, tak měl Úřad dle názoru centrálního zadavatele návrh navrhovatele STUDENT AGENCY zamítnout jako celek, neboť prokazatelně nebyl podán osobou k tomu oprávněnou. Výrok I. napadeného rozhodnutí tak spočívá na nesprávném právním posouzení problematiky aktivní legitimace navrhovatele STUDENT AGENCY a je nesprávný.
33. K aktivní legitimaci navrhovatele OKsystem centrální zadavatel namítá, že ani on není osobou, která by v dané věci byla osobou aktivně legitimovanou k podání návrhu na přezkoumání úkonů centrálního zadavatele a zadavatele. Centrální zadavatel

nerozporuje, že navrhovatel OKsystem je podnikatelem v oblastech, které se v podstatném rozsahu kryjí s předmětem přezkoumávaných veřejných zakázek. Aktivní legitimace navrhovatele OKsystem s.r.o. však rovněž není dána, neboť tento navrhovatel nedisponuje veškerými oprávněními, znalostmi a zkušenostmi, které by mu umožnily, byť potenciálně, poskytnou zadavateli plnění, které bylo předmětem dodatku č. 5 a dodatku č. 6.

34. Dle námítky centrálního zadavatele navrhovatel OKsystem nedisponuje statusem Large Account Reseller (dále jen „LAR“) uděleným společností Microsoft, který umožňuje danému dodavateli dodávat licence softwarových produktů společnosti Microsoft v rámci licenčních programů Microsoft Enterprise a Select. S ohledem na předmět plnění sjednaný v rámci dodatku č. 5 a dodatku č. 6 je dle centrálního zadavatele zřejmé, že pro řádné poskytnutí sjednaných plnění bylo nezbytně nutné, aby dodavatel statusem LAR disponoval, neboť jinak by vůbec nebyl oprávněn plnění požadovaná zadavatelem poskytovat. Centrální zadavatel nesouhlasí se závěrem Úřadu, že absence statusu LAR na straně navrhovatele OKsystem představuje pouze marginální a pro posouzení existence aktivní legitimace uvedeného navrhovatele zcela nepodstatnou skutečnost, kterou by v případě, že by plnění požadovaná v rámci dodatku č. 5 a dodatku č. 6 byla soutěžena některým ze zadávacích řízení dle zákona, které by umožnily účast více dodavatelů v zadávacím řízení, bylo možno zhojit prostřednictvím využití institutu subdodavatele ve smyslu zákona. Z obsahu plnění poptaných na základě dodatku č. 5 a č. 6 je dle centrálního zadavatele zřejmé, že šlo o plnění, která přímo souvisela s plněními, která již byla poskytnuta na základě prováděcí smlouvy a jejích předchozích dodatků, a tato plnění mohl poskytnout pouze subjekt disponující dostatečnými oprávněními, a to nejen z pohledu případných kvalifikačních předpokladů, ale zejména s pohledu reálné možnosti zasahovat do existujících systémů zadavatele tak, aby byl zadavatel maximálně ochráněn jak fakticky, tak i odpovědnostně. Uvedené nemohl navrhovatel OKsystem splnit, neboť objektivně nebyl oprávněn taková plnění ve vztahu k produktům společnosti Microsoft poskytovat. Je tedy zřejmé, že by se případné zakázky nemohl ani zúčastnit a jeho zájem na jejím získání tak mohl být pouze teoretický, v rovině přání, nikoli však reálné možnosti.
35. Vůči výrokům II. a III. napadeného rozhodnutí centrální zadavatel namítá, že nesouhlasí se závěrem Úřadu, že by se dopustil spáchání správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona. Centrální zadavatel namítá, že je přesvědčen, že v rámci celého dosavadního správního řízení nebylo jednoznačně prokázáno, že by centrální zadavatel nebo zadavatel byli povinni zadat uvedené zakázky některou z forem zadávacích řízení uvedených v § 21 odst. 1 zákona, kdy tato skutečnost nebyla prokázána ani na základě tvrzení a důkazů předložených ze strany navrhovatelů, ani na základě skutečností a důkazů zajištěných v rámci správního řízení samotným Úřadem.
36. Centrální zadavatel k tomu blíže namítá, že z tvrzení Úřadu obsaženého v bodu 410. odůvodnění napadeného rozhodnutí (dále jen „**odůvodnění**“) je zřejmé, že Úřad do dnešního dne nepochopil podstatu námitek vznesených proti jeho postupu při hodnocení znaleckých posudků v rámci původního prvoinstančního rozhodnutí. Podstata námitek proti Úřadu byla v tom, že Úřad zcela neobjektivně, nepodloženě a účelově hodnotil toliko ty znalecké posudky, které svědčily pro závěr, že centrální zadavatel a zadavatel postupovali při uzavírání dodatku č. 5 a dodatku č. 6 v rozporu se zákonem, a naopak bezdůvodně, případně na základě zcela irelevantních důvodů hanil a následně fakticky nepřipustil znalecké

posudky svědčící ve správnost postupu centrálního zadavatele a zadavatele. Tento postup Úřadu, který nebyl napraven ani v rámci napadeného rozhodnutí, je zcela evidentním porušením zásady rovného hodnocení důkazů a nestrannosti Úřadu při rozhodování ve věci.

37. Centrální zadavatel považuje za nesprávné závěry Úřadu uvedené v bodě 419., 420. odůvodnění a následujících. K tomu centrální zadavatel dále namítá, že důvodem pro faktické odmítnutí znaleckého posudku znalce 1 ze strany Úřadu byla skutečnost, že se znalec 1 v rámci zpracování posudku obrátil na vybraného uchazeče a požádal jej o poskytnutí určitých informací. Z uvedené skutečnosti pak Úřad dovozuje další závěry, pro které však v textu znaleckého posudku znalce 1 není žádná opora a jsou tak zcela nedůvodné a nasvědčující tomu, že Úřad se snaží udržet již tak neudržitelný stav, vzniklý v důsledku jeho zcela fatálního pochybení při hodnocení znaleckých posudků v rámci původního prvoinstančního rozhodnutí. Nevěrohodnost a nepoužitelnost znaleckého posudku znalce 1 Úřad dále dovozuje ze skutečnosti, že pro vypracování znaleckého posudku, použil znalec 1 též informace, které mu nebyly předány ze strany Úřadu, ale které si, zcela v souladu se všemi právními předpisy vztahujícími se k výkonu znalecké činnosti a transparentně zajistil. Tento závěr Úřadu je však dle centrálního zadavatele zcela nepřijatelný a účelový. Centrální zadavatel namítá, že i kdybychom připustili, že závěr Úřadu ohledně nepoužitelnosti znaleckého posudku znalce 1, z důvodů (ne)uvedených v odůvodnění je správný, je třeba vždy požadovat, aby Úřad postupoval stejným způsobem ve vztahu ke všem důkazům zajištěným v rámci správního řízení, v dané věci tedy ke všem znaleckým posudkům. Je třeba požadovat, aby Úřad hodnotil všechny znalecké posudky stejně přísně a striktně. Pokud by tomu tak nebylo, zcela jistě by byla porušena rovnost účastníků ve správním řízení. S ohledem na právě uvedené však je otázkou, proč takto Úřad nepostupoval vůči znaleckému posudku znalce 2. Ten je ze strany Úřadu hodnocen opět veskrze pozitivně, přestože obsahuje významná pochybení, o kterých se výjimečně okrajově zmiňuje též Úřad. Úřad zcela opomíjí skutečnost, že znalec 2 se zabýval skutečnostmi, které nebyly ani trochu relevantní pro zodpovězení otázek stanovených Úřadem. Úřad zcela opomíjí skutečnost, že tyto jiné otázky vedly znalce 2 k následné formulaci odpovědi na otázky Úřadu a oddělitelné tedy v žádném případě nejsou. Centrální zadavatel považuje za zásadní pochybení znalce změnu formulace dotazů, které mu byly ze strany Úřadu položeny a tedy i fakticky zodpovězení jiných, než Úřadem položených dotazů, což však Úřad bagatelizuje. Z uvedeného případu je zřejmé, že Úřad opakovaně porušil zásadu rovného hodnocení důkazů a poškodil tak v konečném důsledku právo účastníků řízení na rovné zacházení a nepřezkoumatelnost výroků II. a III. napadeného rozhodnutí.
38. Stejně vstřícnému hodnocení byl ze strany Úřadu podroben též znalecký posudek znalce 3. Zde Úřadu v zásadě nevádí, že znalec v rámci definice IT pojmů zásadních pro posouzení oprávněnosti postupů centrálního zadavatele a zadavatele využívá definic obsažených na internetových stránkách encyklopedie Wikipedia, tedy zdroje, který může každá osoba volně měnit a upravovat a jeho vypovídací hodnota je tak nulová. Centrální zadavatel proto opětovně poukazuje na skutečnost, že Úřad nehodnotil všechny znalecké posudky stejným způsobem, zcela neopodstatněně zvýhodnil znalecké posudky svědčící v neprospěch centrálního zadavatele a zadavatele a porušil tak naprosto evidentně zásadu rovného hodnocení důkazů a nestrannosti.

39. Úřad dle centrálního zadavatele otevřeně přiznává, že znalecké posudky nehodnotil stejným, rovnocenným způsobem, ale že u znaleckých posudků znalců 2 a 3 jednotlivá pochybení „prominul“. Uvedený postup Úřadu je však hrubě nesprávný. Centrální zadavatel proto žádá, aby předseda Úřadu, v rámci řízení o rozkladu, zvláště pečlivě přezkoumal postup Úřadu spojený s posouzením a hodnocením jednotlivých znaleckých posudků předložených ve správním řízení.
40. Jak vyplývá z bodu 464 a následujících odůvodnění, učinil Úřad na základě nezákonného a nepodloženého vyloučení znaleckých posudků znalců 1, 4 a 5 závěr, že plnění poskytnutá v rámci dodatku 5 a dodatku 6 nelze podřadit pod ta plnění, která byla řádně vysoutěžena v rámci rámcové smlouvy. Právě uvedený nesprávný závěr pak Úřad dále opírá o zjištění, že v rámci dodatku 5 a dodatku 6 došlo ke zpřesnění mechanismu konstrukce ceny za poskytnuté plnění a způsobu výpočtu smluvních pokut. Úřad dle námítky centrálního zadavatele v rámci svého rozhodnutí nepředložil jediný platný a použitelný argument, který by odůvodňoval závěr, že plnění, které bylo následně poskytnuto v rámci dodatku č. 5 a dodatku č. 6, by nebylo možno podřadit pod plnění vysoutěžené v rámci zadávacího řízení, na základě kterého byla uzavřena smlouva s vybraným uchazečem. Centrální zadavatel konečně nesouhlasí se zcela neopodstatněným závěrem Úřadu obsaženým v bodě 470. odůvodnění, kde Úřad uvádí, že *„to byl sám centrální zadavatel, který svým postupem v předcházející veřejné zakázce a následně při uzavírání prováděcí smlouvy a dodatků k ní vytvářel určitá právní omezení, která mu dle jeho názoru neumožňovala na danou zakázku navazovat nikým jiným než stávajícím dodavatelem, jak tvrdí vybraný uchazeč“*. Centrální zadavatel zdůrazňuje, že ani v rámci prováděcí smlouvy, ani v rámci jejích jednotlivých dodatků, nebylo nikdy sjednáno plnění, které by nebylo možno podřadit pod plnění, která byla řádně vysoutěžena v rámci zadávacího řízení, na základě kterého byla uzavřena smlouva s vybraným uchazečem, a opak nebyl v rámci správního řízení vedeného Úřadem prokázán.
41. S ohledem na výše uvedené si centrální zadavatel dovoluje shrnout, že výroky II. a III. napadeného rozhodnutí jsou nesprávné, nepodložené, neodůvodnitelné a samotné výroky v konečném důsledku nepřezkoumatelné, když Úřad dle centrálního zadavatele nesprávně posoudil a hodnotil jednotlivé znalecké posudky, porušil zásadu rovného hodnocení důkazů, porušil zásadu rovnosti účastníků ve správním řízení, nevypořádal se s veškerými tvrzeními a námítkami účastníků řízení, účelově spojil do souvislosti skutečnost, které spolu v žádném případě nesouvisejí (např. smluvní pokuty ve vztahu k posouzení předmětu plnění dodatků č. 5 a 6) a nevypořádal se s faktem, že existují důvodné pochybnosti svědčící ve prospěch centrálního zadavatele a zadavatele.
42. Ve vztahu k výroku IV. napadeného rozhodnutí centrální zadavatel namítá následující. Jelikož centrální zadavatel nesouhlasí se závěrem, že by v rámci správního řízení bylo prokázáno, že se v souvislosti s uzavíráním dodatku č. 5 a dodatku č. 6 dopustil správního deliktu, nesouhlasí ani s tím, že mu za údajné spáchání správního deliktu byla uložena povinnost zaplatit pokutu.
43. Ve vztahu k výroku V. napadeného rozhodnutí centrální zadavatel namítá následující. Centrální zadavatel je nucen konstatovat, že zásadně nesouhlasí se závěrem Úřadu, že veškerá odpovědnost za údajné porušení zákona při uzavírání dodatku č. 5 a č. 6 leží pouze na straně centrálního zadavatele, kdy zadavatel nenese žádnou odpovědnost.

Dle centrálního zadavatele lze souhlasit s tvrzením Úřadu obsaženým v bodě 494. odůvodnění, tedy, že mezi centrálním zadavatelem a zadavatelem byla dne 30. 6. 2008 uzavřena dohoda o centrálním zadávání, ve smyslu ustanovení § 3 odst. 1 zákona, jejímž předmětem je závazek centrálního zadavatele provádění zadávacího řízení a centrálně zadávat veřejné zakázky na účet zadavatele, a to na poskytování softwarových produktů Microsoft v rámci programů Microsoft Volume Licensing uvedených v usnesení vlády č. 799 ze dne 27. 6. 2008. Je rovněž pravdou, že na základě této smlouvy centrální zadavatel následně provedl zadávací řízení na veřejnou zakázku „Uzavření rámcové smlouvy na poskytování licencí k produktům Microsoft“, jehož výsledkem bylo dne 1. 12. 2008 uzavření rámcové smlouvy s vybraným uchazečem. Stejně tak byla na základě předmětné smlouvy o centrálním zadávání uzavřena na účet zadavatele i prováděcí smlouva a její dodatky.

44. V žádném případě však dle centrálního zadavatele není pravdou, že by k uzavření prováděcí smlouvy a jejích dodatků došlo výhradně z vůle centrálního zadavatele, bez jakéhokoliv přispění a vůle zadavatele. Současně je třeba zdůraznit, a s ohledem na text dohody o centrálním zadávání uzavřené mezi centrálním zadavatelem a zadavatelem dne 30. 6. 2008 je zřejmé, že centrální zadavatel byl oprávněn provádět pro zadavatele zadávací řízení pouze k těm produktům a službám společnosti Microsoft, které byly vysoutěženy v rámci řádného zadávacího řízení, jehož výsledkem bylo uzavření příslušné rámcové smlouvy s vybraným uchazečem dne 1. 12. 2008. Centrální zadavatel uvádí, že ani prováděcí smlouva, a zejména ani její dodatky nebyly uzavírány s vybraným uchazečem výhradně z titulu existující dohody o centrálním zadávání uzavřené mezi centrálním zadavatelem a zadavatelem. Tato dohoda totiž tvořila pouze určitý základ pro budoucí realizaci případných zadávacích řízení ze strany centrálního zadavatele na účet zadavatele. Před uzavřením prováděcí smlouvy, resp. jejích jednotlivých dodatků pak bylo vždy nezbytné, aby zadavatel tlumočil centrálnímu zadavateli svou vůli uzavřít prováděcí smlouvu, resp. její dodatky, kdy to byl právě zadavatel, kdo byl povinen definovat, jaká plnění si přeje a posoudit, zda jde o plnění, která je možno podřadit pod plnění specifikovaná v rámcové smlouvě. Z logiky věci je zřejmé, že nebylo-li by možné některá plnění podřadit pod plnění rámcové smlouvy uzavřené s vybraným uchazečem, byl by zadavatel povinen realizovat na taková plnění samostatné zadávací řízení „ve vlastní režii“ a nebyl by oprávněn požadovat po centrálním zadavateli jakoukoli součinnost z titulu dohody o centrálním zadávání. Úřad v odůvodnění správně zmiňuje jedinou výjimku z objektivní odpovědnosti centrálního zadavatele za zákonnost jím realizovaných zadávacích řízení, a to situaci, kdy porušení zákona došlo z důvodu jednání či opomenutí zadavatele.
45. Centrální zadavatel zásadně nesouhlasí se závěrem Úřadu, že k takové situaci zde nedošlo, a že to byl výlučně centrální zadavatel, kdo měl autonomně posuzovat, zda plnění požadovaná zadavatelem jsou či nejsou podřaditelné pod plnění specifikovaná v rámcové smlouvě uzavřené s vybraným uchazečem. Byl to dle centrálního zadavatele právě zadavatel, kdo měl posoudit, zda požadované plnění je možno požadovat vysoutěžít po centrálním zadavateli, kdy tím, že by centrálního zadavatele neinformoval o skutečnosti, že jde o plnění nepodřaditelná pod plnění specifikovaná v rámcové smlouvě, by centrálního zadavatele uvedl v omyl.

46. Centrální zadavatel dále nesouhlasí se závěrem Úřadu, že by uzavření dodatku č. 5 a dodatku č. 6 mohlo být realizováno výlučně centrálním zadavatelem bez součinnosti, tedy bez jednání zadavatele. Jak bylo uvedeno výše. Bylo to zadavatel, kdo definoval centrálnímu zadavateli své potřeby, a byl to rovněž zadavatel, kdo odpovídal, minimálně centrálnímu zadavateli za to, že jím požadované plnění je v souladu s rámcovou smlouvou uzavřenou s vybraným uchazečem. Pro to, aby se dodatek č. 5 a dodatek č. 6 staly účinnými vůči zadavateli, nestačil pouze jejich podpis ze strany vybraného uchazeče a centrálního zadavatele, ale bylo rovněž nezbytně nutné, aby k nim přistoupil též zadavatel. Přistoupení potom probíhalo podpisem předmětných dodatků prováděcí smlouvy ze strany zadavatele, tedy zcela zřejmým jednáním zadavatele.
47. S ohledem na právě uvedené je zřejmé, že tím, že Úřad správní řízení vedené v předmětné věci rovněž proti zadavateli vůči zadavateli zastavil, postupoval v rozporu se zákonem, když zcela bezdůvodně ignoroval skutečnost, že k uzavření dodatku č. 5 a dodatku č. 6 došlo s významným přispěním, tedy se zásadním jednáním zadavatele. Automatická objektivní odpovědnost centrálního zadavatele ve smyslu § 3 odst. 3 zákona zde tedy dle námitky centrálního zadavatele nemůže být uplatněna, kdy je zcela evidentní, že k uzavření dodatků došlo též na základě jednání zadavatele.
48. Centrální zadavatel rovněž uvádí, že závěr Úřadu o absenci odpovědnosti zadavatele je mylný též z následujícího důvodu. Byl-li by závěr Úřadu o tom, že k uzavření dodatku č. 5 a dodatku č. 6 bylo realizováno v rozporu se zákonem, tedy, že jejich předmětem bylo plnění, které nelze podřadit pod plnění specifikovaná v rámcové smlouvě, bylo by třeba učinit rovněž závěr, že zadavatel nezadal uvedené zakázky v souladu se zákonem, když rozhodl, že tyto mají být zadány v režimu vyplývajícím z rámcové smlouvy, ačkoliv mu muselo být zřejmé, že nejsou podřaditelné pod plnění v rámcové smlouvě specifikované.
49. Ve vztahu k výroku VI. a VII. napadeného rozhodnutí centrální zadavatel namítá následující. Centrální zadavatel zásadně nesouhlasí s tím, že mu společně se zadavatelem byl vysloven zákaz plnění dodatku č. 5 a dodatku č. 6. Centrální zadavatel namítá, že i kdyby byly předmětné návrhy na přezkum úkonů zadavatele a uložení zákazu plnění předmětných dodatků podány aktivně legitimovanými osobami, nebyl Úřad oprávněn vyslovit zákaz jejich plnění, neboť ze skutečnosti zjištěných v rámci správního řízení je nepochybné, že uzavřením dodatku č. 5 a dodatku č. 6 nebyl ze strany centrálního zadavatele, ani ze strany zadavatele porušen zákon a uložení zákazu plnění tak nepřipadá v úvahu.
50. I kdyby bylo, byť teoreticky možno přijmout závěr, že uzavřením dodatku č. 5 a dodatku č. 6 došlo k porušení zákona, nebyl Úřad oprávněn uložit zákaz jejich plnění, neboť jsou naplněny důvody hodné zvláštního zřetele, které vyžadují pokračování plnění obou dodatků prováděcí smlouvy, kdy v rámci správního řízení centrální zadavatel a zejména potom zadavatel jednoznačně prokázali jejich existenci.
51. Centrální zadavatel nijak nerozporuje výklad problematiky uložení zákazu plnění, který je obsažen v odůvodnění, avšak v žádném případě nesouhlasí se závěry, které Úřad na základě posouzení všech skutečností učinil. Centrální zadavatel zejména nesouhlasí s tím, že by existence důvodů zvláštního zřetele hodných nebyla v řízení prokázána. Z vyjádření jednotlivých účastníků, zejména potom centrálního zadavatele a zadavatele je nepochybné, že důvody zvláštního zřetele existují.

52. Centrální zadavatel je přesvědčen, že Úřadu bylo řádně prokázáno, že vyslovením zákazu plnění dodatku č. 5 a dodatku č. 6 bude přinejmenším ohrožen, mnohem pravděpodobněji však zcela znemožněn proces výplaty sociálních dávek v České republice. Nelze se dle tvrzení centrálního zadavatele ztotožnit se závěrem Úřadu, že by tedy nebyl prokázán veřejný zájem na pokračování plnění předmětných dodatků prováděcí smlouvy, ani závěr Úřadu, že by v tomto případě šlo o zájem společný pouze pro omezený okruh subjektů. Dle námítky centrálního zadavatele půjde vždy o omezený okruh subjektů, v daném případě o okruh všech osob, kterým jsou vypláceny sociální dávky. Centrální zadavatel považuje za nutné rovněž poznamenat, že v rámci správního řízení nebylo prokázáno pouze to, že by vyplácení sociálních dávek bylo ztíženo, ale zejména to, že by vyplácení sociálních dávek bylo na časově obtížně určitelnou dobu zcela znemožněno.
53. Z bodu 535. odůvodnění je dle centrálního zadavatele zřejmé, že Úřad přiznává, že z odborného hlediska nerozumí problematice, o které má rozhodovat, a v rámci které má či nemá vyslovit zákaz plnění dodatků prováděcí smlouvy. Centrální zadavatel samozřejmě Úřadu v žádném případě nevytýká, věcnou technickou neznalost dané problematiky, pouze poukazuje, že v daném případě měl tedy Úřad přibrat znalce, který by mu poskytl odpověď na technické otázky, které nejsou Úřadu zřejmé.
54. Centrální zadavatel je konečně nucen se vyjádřit též k obratu Úřadu vztahujícímu se k nevyslovení odkladného účinku uloženého zákazu plnění dodatku č. 5 a dodatku č. 5. Odkladný účinek zákazu plnění byl součástí původního prvoinstančního rozhodnutí Úřadu. Je pravdou, že tento odkladný účinek byl předmětem námitek, nebo minimálně nejasností prakticky všech účastníků řízení, kdy bylo na Úřadu, aby svůj předchozí postup objasnil a odůvodnil. Na tuto svou povinnost však Úřad naprosto rezignoval, když odkladný účinek zákazu plnění dodatku č. 5 a dodatku č. 6 do rozhodnutí nezahrnul a v rámci odůvodnění se omezil na pouhé konstatování v tom smyslu, že není-li o odkladném účinku rozhodnuto, není důvod, aby se k němu Úřad vyjadřoval.
55. Svým postupem tak Úřad dle tvrzení centrálního zadavatele fakticky potvrdil, že odkladný účinek uložený v rámci původního rozhodnutí byl ze strany Úřadu stanoven bez hlubšího uvážení, tedy zejména, že i odkladná lhůta byla ze strany Úřadu stanovena zcela bez jakéhokoli podkladu. Současně Úřad dle tvrzení centrálního zadavatele fakticky konstatoval, že osud vyplácení sociálních dávek není prioritou, kterou by měl v rámci své činnosti řešit, a to i když má jeho rozhodnutí přímý vliv na tento proces a bude mít dopad na tisíce občanů České republiky.
56. V návaznosti na výše uvedené Centrální zadavatel namítá, že zákaz plnění dodatku č. 5 a dodatku č. 6, byly ze strany Úřadu vysloveny v rozporu se zákonem a napadené rozhodnutí je i v této části vadné a neopodstatněné.

Návrh rozkladu centrálního zadavatele

57. S ohledem na skutečnosti uvedené výše tak centrální zadavatel navrhuje, aby předseda Úřadu rozhodl tak, že se napadené rozhodnutí ruší a věc se v celém rozsahu vrací Úřadu k novému projednání.

V. Rozklad zadavatele

58. Dne 29. 8. 2013 podal v zákonné lhůtě proti výrokům VI. a VII. napadenému rozhodnutí rozklad zadavatel (dále jen „**rozklad zadavatele**“). Zadavatel má za to, že dotčené výroky VI. a VII. napadeného rozhodnutí vychází z nesprávného právního posouzení věci, kdy jejich vydáním došlo ze strany Úřadu k porušení právních předpisů a základních zásad, na nichž je postaveno správní řízení.
59. Výroky VI. a VII. napadeného rozhodnutí jsou dle zadavatele též stíženy nepřezkoumatelností spočívající v nedostatku odůvodnění těchto výroků. Zadavatel poukazuje na skutečnost, že se Úřad při vydání napadeného rozhodnutí odchýlil od závěrů a pokynů, jimiž byl vázán v návaznosti na předchozí rozhodnutí předsedy Úřadu č. j. ÚOHS-R64,65,67,68/2013/VZ-11075/2013/310/PSe ze dne 14. 6. 2013.
60. Tímto rozhodnutím totiž dle zadavatele bylo Úřadu mj. uloženo, aby se v rámci nového rozhodnutí zabýval otázkou přezkoumatelného odůvodnění eventuálního pozdějšího dne vykonatelnosti jednotlivých výroků rozhodnutí a zároveň aby vzal v úvahu námitky podaných rozkladů jakožto podklady vydání rozhodnutí dle § 50 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“) a v odůvodnění nově vydaného rozhodnutí ve věci způsobem dle § 68 odst. 3 správního řádu uvedl úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení.
61. V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že obsahem předchozího rozkladu, jakož i ostatních přípisů zadavatele v rámci vedeného správního řízení nebyly jen námitky týkající se naplnění podmínek pro neuložení zákazu plnění dle § 118 odst. 3 zákona, ale i námitky týkající se samotného naplnění podmínek pro uložení zákazu plnění dle § 118 odst. 2 zákona.
62. Zadavatel namítá, že tím, že se Úřad v rámci odůvodnění zabýval podrobným popisem svých úvah vedoucích k neaplikaci § 118 odst. 3 zákona, aniž by stejně podrobně řešil samotnou otázku naplnění podmínek pro uložení zákazu plnění dle § 118 odst. 2 zákona, jež odbyl pouhým konstatováním v bodu 511. odůvodnění, učinil v tomto rozsahu napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným a postupoval zároveň v rozporu se závaznými pokyny předsedy Úřadu vyjádřenými v rozhodnutí o předchozím rozkladu zadavatele.
63. Zadavatel ke způsobu, jakým bylo o zákazu plnění dodatků č. 5 a č. 6 ze strany Úřadu rozhodnuto ve svém rozkladu dále namítá, že ze strany Úřadu došlo k porušení základních zásad správního řízení vyjádřených v § 2 a násl. správního řádu a to tím, že Úřad na rozdíl od původního rozhodnutí rozhodl o uložení zákazu plnění, aniž by součástí napadeného rozhodnutí bylo odložení vykonatelnosti příslušného výroku napadeného rozhodnutí.
64. V tomto ohledu je dle zadavatele třeba zdůraznit, že absence odložení vykonatelnosti uloženého zákazu plnění představuje pro centrálního zadavatele a zejména zadavatele podstatné zhoršení poměrů oproti původnímu rozhodnutí, a to aniž by byl ze strany kteréhokoliv účastníka řízení, či předsedy Úřadu odklad vykonatelnosti obsažený v původním rozhodnutí napadán, či aniž byly v rámci řízení provedeny jakékoliv důkazy, jež by odůvodňovaly takovouto podstatnou změnu výroku rozhodnutí zakazujícího plnění dodatků č. 5 a 6.

65. Zadavatel k tomu blíže namítá, že v rámci dříve podaných rozkladů účastníků řízení byl odklad vykonatelnosti uloženého zákazu plnění dotčen toliko co do požadavku na řádné odůvodnění původně uloženého 5 měsíčního odkladu, vedoucím k možnosti, aby si zadavatel zajistil čerpání potřebných ICT služeb jiným způsobem než na základě předmětných dodatků, kdy tímto jiným způsobem mělo být zadání veřejné zakázky v zadávacím řízení podle zákona.
66. Úřad se tedy dle názoru zadavatele vydáním napadeného rozhodnutí dopustil porušení § 2 odst. 4 správního řádu, neboť ve vztahu k uloženému zakazu plnění dospěl ve skutkově zcela identické věci k odlišnému rozhodnutí, které je navíc oproti původnímu rozhodnutí výrazně v neprospěch centrálního zadavatele a zadavatele. Tímto způsobem tak ze strany Úřadu došlo nejen k porušení zásady předvídatelnosti správního rozhodnutí, ale absence jakéhokoliv odůvodnění tohoto rozdílu oproti původnímu rozhodnutí, aniž by k tomuto byl jakýkoliv zjevný důvod, pak opětovně vede k nepřezkoumatelnosti napadených výroků rozhodnutí.
67. Dle zadavatele je dalším důležitým aspektem napadených výroků rozhodnutí přiměřenost jimi způsobeného zásahu do práv dotčených osob a jejich soulad s veřejným zájmem. Ačkoliv totiž Úřad neakceptoval argumentaci zadavatele a centrálního zadavatele o naplnění důvodů pro neuložení zákazu plnění dle § 118 odst. 3 zákona, pak v rámci odůvodnění uvedl, že zadavatel a centrální zadavatel neprokázali existenci důvodů zvláštního zřetele hodných souvisejících s veřejným zájmem zakládajících nemožnost uložení zákazu plnění smlouvy a jejich převahu nad veřejným zájmem spočívajícím v dodržování zákona o veřejných zakázkách, přičemž připustil, že absence služeb, jejichž poskytování je předmětem dotčených dodatků, může vést ke zhoršení podmínek pro vyplácení sociálních dávek zadavatelem, jejichž vyplácení představuje činnost vykonávanou zadavatelem ve veřejném zájmu. Jakkoliv tedy zadavatel připouští argumentaci Úřadu, že důkazní břemeno splnění podmínek pro nemožnost uložení zákazu plnění dle § 118 odst. 3 zákona náleží zadavateli, pak soulad napadeného rozhodnutí se základními zásadami správního řízení, jakož i s veřejným zájmem a s tím související důkazní břemeno jde plně k tíži Úřadu. Dle § 3 správního řádu jsou totiž správní orgány povinny postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jejich úkonů se základními zásadami správního řízení uvedenými v § 2 správního řádu.
68. V předmětném případě tedy Úřad konstatoval neunesení důkazního břemene ze strany zadavatele co do splnění podmínek § 118 odst. 3 zákona, nicméně zde existovala důvodná pochybnost o tom, zda ukončení poskytování plnění, resp. okamžité ukončení poskytování plnění, které je předmětem dotčených dodatků, aniž by bylo zajištěno náhradní řešení, nemůže vést k ohrožení veřejného zájmu spočívajícího v zajištění výplaty sociálních dávek. Tím, že Úřad v rámci napadených výroků na rozdíl od původního rozhodnutí nevyslovil v souladu s § 74 odst. 1 správního řádu pozdější datum vykonatelnosti uloženého zákazu plnění tak nejen porušil § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, neboť vůbec nezohlednil skutečnost, že okamžitým ukončením plnění dotčených dodatků může dojít k nepřiměřenému zásahu do práv dotčených osob závislých na výplatách sociálních dávek a že jsou tak takové výroky v rozporu s veřejným zájmem, ale zároveň v rozporu s § 3 správního řádu, zcela rezignoval na svou povinnost zjistit stav věci, aby z jeho strany nedošlo vydáním napadeného rozhodnutí k porušení zákona.

69. S ohledem na shora uvedené skutečnosti má tedy zadavatel za to, že by měl Úřad v rámci napadeného rozhodnutí o případném uložení zákazu plnění dotčených dodatků v souladu s § 74 odst. 1 správního řádu vyslovit rovněž pozdější datum vykonatelnosti tak, aby přerušением poskytování služeb, které jsou předmětem dotčených dodatků, nedošlo k nepřiměřenému zásahu do práv osob závislých na výplatách sociálních dávek a tím také k rozporu s veřejným zájmem. Odklad výkonu případného zákazu plnění dotčených dodatků by pak měl odpovídat době, jež bude nezbytná k tomu, aby zadavatel nejen zajistil postupem v souladu se zákonem nového poskytovatele služeb nezbytných k zajištění kontinuity výplaty sociálních dávek, ale zároveň, aby tato doba v sobě zahrnovala rovněž dostatek času, jež bude nový poskytovatel dotčených služeb potřebovat k zahájení plnění.

Návrh rozkladu zadavatele

70. S ohledem na shora uvedené zadavatel navrhuje, aby předseda Úřadu rozhodl tak, že ruší výroky VI. a VII. napadeného rozhodnutí a věc v rozsahu zrušených výroků vrátí Úřadu k novému projednání, eventuálně navrhuje, aby výroky VI. a VII. napadeného rozhodnutí změnil tak, že odloží jejich vykonatelnost tak, jak již Úřad rozhodl v původním rozhodnutí v této věci.

VI. Rozklad vybraného uchazeče

71. Dne 29. 8. 2013 podal v zákonné lhůtě proti napadenému rozhodnutí rozklad rovněž vybraný uchazeč (dále jen „**rozklad vybraného uchazeče**“). V jeho odůvodnění vybraný uchazeč podrobně rozvedl námitky v následujících otázkách. Jejich detailní argumentační rozvedení je zřejmé z rozkladu vybraného uchazeče a na tomto místě je provedeno pouze jejich shrnutí a rekapitulace podobně, jako je tomu u rozkladů ostatních účastníků řízení. Níže uvedené shrnutí odůvodnění rozkladu vybraného uchazeče představuje vyčerpávající rekapitulaci jeho dílčích námitek vůči napadenému rozhodnutí podřaditelných pod výše uvedené otázky ohledně spatřovaných nesprávností či nezákonností napadeného rozhodnutí, resp. řízení, jež jeho vydání předcházelo. Při vypořádání námitek rozkladu je vycházeno z rozkladu vybraného uchazeče jako celku, tj. v daných oblastech z obsahu dílčích námitek rozkladu vybraného uchazeče.
72. K postupu Úřadu v probíhajícím správním řízení vybraný uchazeč namítá, že v průběhu správního řízení se Úřad opakovaně dopustil zásadního porušení základních pravidel správního řízení garantovaných každému účastníku správního řízení ústavním pořádkem České republiky a správním řádem. Nepřípustně tak dle vybraného uchazeče zasáhl nejen do procesních práv jeho, ale i ostatních účastníků správního řízení. Úřad zejména nepřípustnou manipulací s obsahem spisového materiálu a neposkytnutím lhůty pro vyjádření k podkladům rozhodnutí odepřel účastníkům řízení právo vyjádřit se k podkladům napadeného rozhodnutí, nepředvídatelností svého postupu v probíhajícím řízení porušil zásadu legitimního očekávání a dále poskytováním zavádějících a zkreslených informací hrubě jednal v rozporu s principy dobré správy a porušil zásadu informační povinnosti. To vše ve svém důsledku vedlo k tomu, že Úřad svým nezákonným postupem upřel účastníkům správního řízení možnost plně uplatnit jejich procesní práva a zatížil tak řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, neodstranitelnou vadou v důsledku které je napadené rozhodnutí nezákonné a musí být zrušeno.

73. K procesním nedostatkům probíhajícího řízení vybraný uchazeč dále namítá, že celé řízení ve věci je stíženo velkým množstvím zásadních procesních vad. Úřad se v řízení s mnoha klíčovými připomínkami účastníků řízení nevypořádal dostatečným způsobem nebo se s nimi vypořádal způsobem, který není přípustný. Předmětné řízení nemělo být před Úřadem vůbec zahájeno, neboť k jeho zahájení zde nebyly dány podmínky.
74. Vybraný uchazeč k tomu blíže především namítá, že navrhovatelům neschválí aktivní legitimace. Společnost STUDENT AGENCY, ani společnost OKsystem nebyly aktivně legitimovány k podání návrhu na zahájení řízení. Společnost STUDENT AGENCY neposkytuje specializované IT služby a dle vybraného uchazeče tak nespĺňuje znaky legální definice „stěžovatele“. Ani na opakované vyžádání Úřadu STUDENT AGENCY nepředložila jediný relevantní důkaz, kterým by prokázala svoji aktivní legitimaci. Naopak vybraný uchazeč předložil řadu důkazů, kterými vyvrátil tvrzení STUDENT AGENCY a dosvědčil, že STUDENT AGENCY neposkytuje specializované IT služby a ani nemá způsobilost je poskytovat. S důkazy předloženými vybraným uchazečem se však Úřad vůbec nevypořádal. STUDENT AGENCY neunesla důkazní břemeno a neprokázala, že by jí svědčila aktivní legitimace k podání návrhu. Při zkoumání aktivní legitimace STUDENT AGENCY se Úřad dle vybraného uchazeče navíc dopustil několika zásadních pochybení, zejména uvádění nepravdivých tvrzení, v důsledku kterých je napadené rozhodnutí nezákonné a musí být zrušeno.
75. Aktivní legitimace k podání návrhu na uložení zákazu plnění dle vybraného uchazeče rovněž neschválí ani druhému navrhovateli, společnosti OKsystem. Ačkoliv společnost OKsystem bezpochyby vykonává podnikatelskou činnost v oblasti IT, samo o sobě toto neznamená, že disponuje kvalifikací, která by jí opravňovala k účasti ve všech zadávacích řízeních na veřejné zakázky v IT sektoru, včetně předmětné veřejné zakázky. Tato společnost vůbec nebyla dle vybraného uchazeče způsobilá požadované komplexní IT řešení poskytnout. OKsystem má zkušenosti pouze s vlastními specifickými agendovými aplikacemi, které nejsou založené na aplikacích Microsoft. Takové služby OKsystem ani poskytovat nemůže, jelikož nedisponuje statutem LAR, který by jí umožňoval služby poskytovat.
76. Jako jediný důkaz, o který Úřad opírá své závěry, zmínil Úřad smlouvu ze dne 21. října 2010, která byla přímo zadána společnosti OKsystem na základě jednacího řízení bez uveřejnění. Uvedená smlouva však dle vybraného uchazeče prokazuje opak toho, co tvrdí Úřad. OKsystem na základě této smlouvy nezabezpečuje systémovou integraci, která byla předmětem plnění dodatku č. 5 a 6. Smlouva se vztahuje pouze na vývoj a správu aplikačního programového vybavení. Tato smlouva nemůže sloužit jako důkaz k prokázání toho, že OKsystem by byl schopen zajistit systémovou integraci a mohl tak kdy mít zájem na získání plnění, které bylo předmětem dodatků č. 5 a 6. Smlouva naopak prokazuje, že OKsystem o toto plnění zájem neměl, když ve smlouvě výslovně deklaroval, že systémovou integraci má zabezpečovat jiný subjekt, odlišný od OKsystem. Ani společnost OKsystem tak neunesla důkazní břemeno a neprokázala, že by jí svědčila aktivní legitimace k podání návrhu.
77. K procesním nedostatkům probíhajícího řízení vybraný uchazeč dále namítá, že v době podání návrhů existovala překážka v podobě již zahájeného a probíhajícího řízení v téže věci. Řízení zahájená na návrh STUDENT AGENCY a OKsystem nemohou pokračovat pro existenci překážky řízení, tzv. litispendence. Úřad v napadeném rozhodnutí námitku litispendence odmítl a při tom zejména argumentoval, že předměty dotčených správních řízení jsou jiné. To je však dle vybraného uchazeče zcela v rozporu s tím, co Úřad uvedl v usnesení ze dne

23. července 2012, kterým účastníkům správního řízení oznámil spojení dotčených řízení, kde naopak uvedl, že předměty dotčených správních řízení stejné jsou, čímž právě odůvodnil jejich spojení. Postup Úřadu je tak hrubě nekonzistentní a jeho argumentace použitá v různých fázích správního řízení si dle vybraného uchazeče protirečí, což ji činí zcela nevěrohodnou a nepřijatelnou. Úřad dle vybraného uchazeče nepostupoval v souladu se zákonem, když pokračoval ve správním řízení, i když mu v tom bránila překážka zahájeného a probíhajícího řízení. Opakované porušení zásady litispendence dle vybraného uchazeče vede k nezákonnosti napadeného rozhodnutí, a proto dle vybraného uchazeče musí být v rámci rozkladu napadené rozhodnutí zrušeno a řízení musí být zastaveno.

78. K procesním nedostatkům probíhajícího řízení vybraný uchazeč navíc namítá, že byly dány vady zastoupení obou navrhovatelů a liknavost Úřadu v tomto ohledu. V případě společnosti STUDENT AGENCY se dle vybraného uchazeče jedná o vady v zastoupení jak u původního, tak současného zmocněnce. Zastoupení Mgr. Kukákovou, která za navrhovatele STUDENT AGENCY činila úkony v převážné části správního řízení, bylo dle vybraného uchazeče nepřípustné. Mgr. Kukáková opětovně vystupuje jako obecný zmocněnec v různých řízeních v různých věcech, k čemuž není oprávněna. Úřad měl dle vybraného uchazeče přikročit k analogické aplikaci relevantních ustanovení občanského soudního řádu a rozhodnout o nepřípustnosti zastoupení. Následný pokus o nápravu vadného stavu v zastoupení navrhovatele STUDENT AGENCY v mezidobí ustanovením advokáta jako nového zástupce nemůže dodatečně zpětně validovat předchozí neplatné procesní úkony. Plná moc vystavená advokátovi navíc dle vybraného uchazeče nesplňuje zákonné požadavky. Stejnou vadou je dle vybraného uchazeče stížena i plná moc vystavená právnímu zástupci OKsystem.
79. K procesním nedostatkům probíhajícího řízení vybraný uchazeč ještě namítá, že spojení řízení bylo nepřípustné a došlo jím k poškození procesních práv vybraného uchazeče. Procesní vady dříve samostatných správních řízení zahájených na návrh společnosti STUDENT AGENCY a na návrh společnosti OKsystem nebyly dle vybraného uchazeče odstraněny. Na místo toho, a ačkoliv to zákon neumožňoval, byla dotčená správní řízení spojena do společného řízení. Spojením řízení došlo k faktické validaci postavení nezpůsobilého účastníka řízení, STUDENT AGENCY. Nezhojily se tím vady řízení, ale pouze se tím vady přesunuly na spojené řízení. Spojení řízení dle vybraného uchazeče nejen, že proběhlo v rozporu s platným předpisy upravujícími správní řízení, ale představuje i významný zásah do základního práva vybraného uchazeče na spravedlivý proces a způsobuje nezákonnost celého řízení.
80. Ve vztahu k výroku I. napadeného rozhodnutí vybraný uchazeč namítá, že je formulován zmatečně, neboť návrh STUDENT AGENCY měl být v celém rozsahu zamítnut. Navrhovateli STUDENT AGENCY totiž dle vybraného uchazeče nesvědčí aktivní legitimace a návrh tak nebyl podán oprávněnou osobou.
81. Ve vztahu k výrokům II. až V. napadeného rozhodnutí vybraný uchazeč namítá, že uzavřením dodatku č. 5 a 6 nebyl spáchán správní delikt. Podle vybraného uchazeče Úřad porušil zásadu volného hodnocení důkazů při posouzení celé záležitosti po hmotné stránce. Tato pochybení jsou dle vybraného uchazeče především důsledkem naprosto nepřípustné a cílené manipulace Úřadu s důkazy a tudíž porušení principu volného hodnocení podkladů pro rozhodování (a především důkazů). Při provedeném hodnocení podkladů Úřad

dle vybraného uchazeče mnohdy vůbec nezohledňuje reálný obsah hodnocených důkazů a zjevně straní argumentům jen vybraných účastníků řízení a znalců a na mnoha místech přijímá jejich argumenty za své, aniž by je jakkoliv kriticky hodnotil, zatímco argumenty jiných účastníků odmítá s jen velmi povrchním odůvodněním, které není dostatečné.

82. Konkrétního porušení zásady volného hodnocení důkazů se Úřad dle vybraného uchazeče dopustil, když bez uvedení jasných důvodů nezohlednil znalecký posudek znalce 1 a bez jakéhokoliv vyřčeného důvodu změnil své hodnocení posudku znalce 1 v původním rozhodnutí a upřel svou pozornost na jiné důvody, pro něž znalecký posudek nezohlednil; když své závěry opřel o posudek znalce 2, který však nelze v řízení použít, přičemž námitky účastníků, zejména vybraného uchazeče, Úřad opomněl hodnotit, ačkoliv tyto námitky byly dostatečně jasné a konkrétní; když znalecký posudek znalce 3 zohlednil, ale přitom se z formálních důvodů, které se nezakládají na pravdě, nevypořádal s velmi závažnými konkrétními výtkami vůči posudku znalce 3 ze strany vybraného uchazeče; když znalecký posudek znalce 4 naopak Úřad cíleně odmítl z formálních důvodů, které nebyly nijak relevantní; když podobně znalecký posudek Ing. Hujňáka nebyl zohledněn ze zástupných důvodů, jež navíc z obsahového hlediska jsou nejasné a nedůvěryhodné.
83. Navíc se Úřad dle vybraného uchazeče bez uvedení jakéhokoliv důvodu anebo jiného zástupného důvodu odchýlil od svého předchozího hodnocení některých posudků a upřel svou pozornost na jiné důvody, pro něž jednotlivé znalecké posudky nezohlednil anebo naopak jim přisoudil centrální důležitost při svém rozhodování. Takový dle vybraného uchazeče nekonzistentní a nepředvídatelný postup je naprosto neústavní, zejména pak je v rozporu s ústavní zásadou legitimního očekávání, a tak demonstruje jednoznačnou účelovost argumentace Úřadu, který je dle vybraného uchazeče zjevně podjatý.
84. Mimo jiné, Úřad dle vybraného uchazeče dále zásadně pochybil i z procesní stránky, když zcela nepochopitelně vzal na sebe úkol hodnocení použitelnosti předmětných znaleckých posudků, přestože v případě rozdílných závěrů znalců měl využít možnosti revizního znaleckého posudku. Úřad současně zcela opomněl hodnotit námitky účastníků, zejména pak naprosto nepřijatelným způsobem ignoroval velmi konkrétní, detailní a závažné výhrady vybraného uchazeče vůči některým posudkům. Naopak Úřad dle vybraného uchazeče nepravdivě uvádí, že se vybraný uchazeč k určitým otázkám nevyjádřil, ačkoliv ten tak učinil velmi podrobně a konkrétně. Úřad dále zcela ignoroval četná vyjádření vybraného uchazeče a k jejich obsahu a námitkám v nich uvedených nezaujal stanovisko.
85. Ve vztahu k výrokům II. až V. napadeného rozhodnutí vybraný uchazeč dále namítá, že závěry Úřadu v důsledku výše uvedených pochybení při hodnocení podkladů řízení nejsou přezkoumatelné. Úřad například nekonkretizuje, o jaká konkrétní skutková zjištění opírá svoje závěry nebo nezmiňuje, které závěry znalců ve znaleckých posudcích považuje za věrohodné. O dalších podkladech rozhodnutí, např. vyjádření účastníků, se rovněž nezmiňuje. Z odůvodnění tak dle vybraného uchazeče není zjištělné, jakému důkazu dal Úřad při svém rozhodování největší váhu a proč. Tato pochybení Úřadu dle vybraného uchazeče nelze zhojit jinak, než zrušením prvostupňového rozhodnutí v celém jeho rozsahu pro jeho nezákonnost a novým projednáním a rozhodnutím ve věci.
86. Ve vztahu k výrokům II. až V. napadeného rozhodnutí vybraný uchazeč tvrdí, že výklad pojmu „doplňkové služby“ zastávaný Úřadem je chybný. Úřad dle námitky vybraného uchazeče

nepochopitelně lpí na naprosto chybném vnímání tohoto termínu na základě jazykového výkladu, které nemá v oboru své opodstatnění, je zavádějící a vede ve svém důsledku k mylným závěrům.

87. Dále k tomu vybraný uchazeč namítá, že vnímání mechanismu tvorby ceny v dodatcích č. 5 a 6 Úřadem je mylné. Způsob výpočtu ceny je dle námítky vybraného uchazeče v souladu s rámcovou smlouvou a v žádném případě ji nemění. Ohodnocení poskytovaných činností pomocí ceny za MD (člověkodny) se v IT sektoru standardně používá nejen pro jednorázové úkony, ale i pro činnosti poskytované opakovaně či dlouhodobě.
88. Ve vztahu k výroku IV. napadeného rozhodnutí vybraný uchazeč namítá, že pokuta nemohla být udělena, jelikož nedošlo ke spáchání správního deliktu ze strany centrálního zadavatele. Proto i výrok IV. napadeného rozhodnutí musí být dle vybraného uchazeče zrušen.
89. Ve vztahu k výrokům VI. a VII. napadeného rozhodnutí vybraný uchazeč namítá, že zákaz plnění dodatků č. 5 a 6 nebylo možné uložit, neboť důvody pro uložení tohoto nápravného opatření nebyly dány, a to zejména z následujících důvodů.
90. Dle námítky vybraného uchazeče nejsou naplněny předpoklady pro uložení zákazu plnění. Podmínkou pro uložení zákazu plnění smlouvy uzavřené na veřejnou zakázku je, že se zadavatel dopustí některého ze specificky uvedených správních deliktů. Úřad uzavřel, že zadavatel nespáchal žádný správní delikt. I přesto uložil zadavateli zákaz plnění smlouvy - dodatků č. 5 a 6. Tento postup Úřadu je dle vybraného uchazeče nezákonný. Centrální zadavatel dle vybraného uchazeče nespáchal správní delikt, pro který je možné zákaz plnění smlouvy uložit. Dodatky č. 5 a 6 dle vybraného uchazeče byly uzavřeny v souladu s rámcovou smlouvou. Z toho důvodu nemohlo dojít k naplnění zákonných předpokladů pro uložení zákazu plnění smlouvy. Úřad se navíc v napadeném rozhodnutí vůbec nevypořádal přezkoumatelným způsobem s otázkou kumulativního splnění zákonných podmínek pro uložení zákazu plnění smlouvy.
91. Dle námítky vybraného uchazeče nejsou výroky VI. a VII. napadeného rozhodnutí (zákaz plnění dodatků č. 5 a 6) vykonatelné. Je dle vybraného uchazeče nemyslitelné, aby byl uložen zákaz plnění smlouvy pouze ve vztahu ke službám poskytnutým na základě dodatků č. 5 a 6. Provedení takového zákazu je totiž dle vybraného uchazeče technicky nemožné. Služby poskytované podle napadaných dodatků č. 5 a 6 tvoří jeden komplexní celek služeb spojených s implementací Microsoft licencí na základě prováděcí smlouvy a jejich dodatků, jsou vzájemně propojené a nelze je proto poskytovat samostatně. Jejich izolování od poskytnutých licencí k produktům Microsoft a ostatních služeb spojených s jejich implementací není možno prakticky provést. Úřad v napadeném rozhodnutí ani neposkytl vlastní pohled na to, jakým způsobem by jím uložený zákaz plnění smlouvy měl být proveden.
92. Ve vztahu k výrokům VI. a VII. napadeného rozhodnutí vybraný uchazeč namítá, že uložení zákazu plnění smlouvy brání důvody hodné zvláštního zřetele. Úřad odmítl argumentaci dokládající existenci důvodů zvláštního zřetele hodných, které by ospravedlňovaly neuložení zákazu plnění smlouvy s tvrzením, že centrální zadavatel ani zadavatel jejich naplnění neprokázali, ačkoliv je dle vybraného uchazeče zřejmé, že tyto důvody zde bezpochyby jsou.

93. Uložení zákazu plnění smlouvy dle vybraného uchazeče brání důvody hodné zvláštního zřetele spojené s veřejným zájmem, jež vyžadují pokračování plnění smlouvy. Služby poskytované na základě prováděcí smlouvy a jejích dodatků jsou dle vybraného uchazeče strategické pro zajištění řádného fungování agend spadajících do resortu zadavatele. Okamžikem účinnosti zákazu plnění dodatků č. 5 a 6 by dle vybraného uchazeče došlo k přerušení výplaty nepojistných sociálních dávek, v důsledku čehož dle vybraného uchazeče dojde k zásahu do práv občanů České republiky. Narušena mohou být i základní práva a svobody, zejména právo na sociální zabezpečení a pomoc v hmotné nouzi. Je dle vybraného uchazeče zcela nezpochybnitelné, že veřejný zájem na zachování ochrany základních práv a svobod je zájem nadřazený zájmům vymezeným v zákonných normách, které mu dle vybraného uchazeče musí ustoupit. Návrhy na uložení zákazu plnění smlouvy je tak dle vybraného uchazeče nutno považovat za nepřipustné.
94. Ve vztahu k výrokům VI. a VII. napadeného rozhodnutí vybraný uchazeč namítá, že Úřad nezohlednil důsledky uložení okamžitého zákazu plnění smlouvy. Právní moc napadeného rozhodnutí dle vybraného uchazeče způsobí kolaps systému výplaty sociálních dávek. Úřad si dle vybraného uchazeče pravděpodobně zcela neuvědomuje důsledky uložení zákazu plnění dodatků č. 5 a 6. Okamžikem účinnosti zákazu plnění nebude dle vybraného uchazeče možné zajistit provozování agendových informačních systémů zadavatele. Zadavatel tak dle vybraného uchazeče nebude schopen zajistit výplatu sociálních dávek, což ve svém důsledku dle vybraného uchazeče povede ke kolapsu tohoto systému a k jen těžko napravitelnému zásahu do práv obyvatel České republiky závislých na výplatě sociálních dávek.
95. K tomu vybraný uchazeč blíže shrnuje, že Úřad na celou záležitost nahlíží značně zjednodušeným pohledem. Úřad se dle vybraného uchazeče stále domnívá, že předmětem plnění jsou jen služby rutinního charakteru, které může poskytovat v zásadě každá IT společnost. Je navíc dle vybraného uchazeče zcela mimo realitu, že by zadavatel byl vůbec schopen - ve lhůtě, než napadené rozhodnutí nabude právní moci - precizně vymezit a zpracovat zadávací a kvalifikační dokumentaci a dokončit zadávací řízení na nového poskytovatele IT služeb.
96. Ve vztahu k výrokům VI. a VII. napadeného rozhodnutí vybraný uchazeč namítá, že Úřad také ani nevysvětlil, proč uložil zákaz plnění smlouvy bez odkladného účinku, zatímco v původním rozhodnutí uložil zákaz plnění s účinností pět měsíců od nabytí právní moci rozhodnutí. Důvody pro takovou (opětovnou) nekonzistentnost jsou dle vybraného uchazeče utajeny a i v tomto ohledu je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Vybraný uchazeč namítá, že zákaz plnění smlouvy Úřad uložil, aniž by posoudil důsledky tohoto kroku. Dle vybraného uchazeče je tak zcela nutné, aby byl výrok Úřadu ohledně zákazu plnění v rozkladovém řízení přehodnocen.

Návrh rozkladu vybraného uchazeče

97. Na základě výše uvedeného vybraný uchazeč navrhuje, aby Úřad rozhodl o zastavení řízení nebo zamítnutí návrhů, případně aby rozhodl o zrušení napadeného rozhodnutí.

VII. Rozklad navrhovatele STUDENT AGENCY

98. Dne 2. 9. 2013 podal v zákonné lhůtě proti výrokům I., VI. a VII. napadeného rozhodnutí rozklad také navrhovatel STUDENT AGENCY (dále jen „**rozklad navrhovatele STUDENT AGENCY**“).
99. K výroku I. napadeného rozhodnutí navrhovatel STUDENT AGENCY namítá následující. V části odůvodnění uvádějící závěry Úřadu k výroku I. rozhodnutí (body 181. až 187.) odkazuje Úřad na skutečnost, že navrhovatel nedoručil svůj návrh v části týkající se návrhu na uložení zákazu plnění prováděcí smlouvy a dodatku č. 1 ve lhůtě do 6 měsíců od jejich uzavření. Úřad proto nepovažuje návrh za doručený ve lhůtě dle § 114 odst. 4 zákona. Lhůtu 6 měsíců od uzavření smlouvy označuje Úřad za lhůtu, po jejímž uplynutí dochází k prekluzi oprávnění podat návrh na uložení zákazu plnění smlouvy. Poslední den lhůty pro podání návrhu na uložení zákazu plnění prováděcí smlouvy byl tak dle Úřadu den 16. 1. 2012 a lhůty pro podání návrhu na uložení zákazu plnění dodatku č. 1 den 1. 2. 2012. Navrhovatel doručil svůj návrh dne 3. 4. 2012.
100. Navrhovatel nerozporuje skutečnost, že dle § 114 odst. 4 věty druhé zákona se návrh na uložení zákazu plnění smlouvy podle odstavce 2 tohoto ustanovení doručuje Úřadu do 30 kalendářních dnů ode dne, kdy zadavatel uveřejnil oznámení o uzavření smlouvy způsobem podle § 147 zákona s uvedením důvodu pro zadání veřejné zakázky bez uveřejnění oznámení zadávacího řízení, nejpozději však do 6 měsíců od uzavření této smlouvy. Navrhovatel i nadále trvá na tom, že dané ustanovení nelze v šetřeném případě aplikovat, resp. nelze jej s ohledem na přímo předcházející nezákonný postup zadavatele vykládat tak, že návrh je v části týkající se prováděcí smlouvy a jejího dodatku č. 1 podán opožděně.
101. Navrhovatel zdůrazňuje, že je to zadavatel, kdo má primárně povinnost uveřejnit oznámení o uzavření smlouvy. Pokud zadavatel zmíněnou povinnost, ať již úmyslně či z nedbalosti nesplní, nemůže jít tato skutečnost k tíži navrhovatele. V daném případě přitom zadavatel nejen, že neuveřejnil oznámení o uzavření smlouvy způsobem podle § 147 zákona s uvedením důvodu pro zadání veřejné zakázky bez uveřejnění oznámení zadávacího řízení, jak mu ukládá zákon, ale nezveřejnil dostatečné informace týkající se existence a obsahu smluvních vztahů ani jiným způsobem. Stejně tak zadavatel nezveřejnil ani souhrnné oznámení o smlouvách uzavřených na základě rámcové smlouvy, ke kterému byl povinen dle § 83 odst. 2 zákona do 30 dnů od konce příslušného kalendářního čtvrtletí. Vzhledem k tomu, že navrhovatel ani ostatní dodavatelé se tak s prováděcí smlouvou a jejími dodatky nemohli z důvodů porušení povinnosti na straně zadavatele žádným způsobem seznámit, což v rozhodnutí připouští i Úřad, třicetidenní lhůta pro podání návrhu nemohla ani začít běžet a podání návrhu nelze posuzovat s ohledem na její uplynutí.
102. Navrhovatel STUDENT AGENCY k tomu blíže namítá, že podpůrně nelze pro podání návrhu aplikovat ani šestiměsíční lhůtu počítanou od uzavření smlouvy. Bezvýjimečné uplatnění šestiměsíční lhůty bez toho, aby byly zohledněny konkrétní okolnosti případu, zejména předchozí nezákonný postup zadavatele, který svým jednáním fakticky a s největší pravděpodobností i úmyslně znemožnil podání návrhu ve lhůtě 6 měsíců od uzavření smlouvy, by totiž představovalo nepřiměřeně tvrdý zásah do zájmové sféry navrhovatele i ostatních dodavatelů, potenciálních zájemců o veřejnou zakázku. V této souvislosti odkazuje navrhovatel zejména na základní procesní zásadu rovnosti účastníků, která bývá

rovněž označována jako rovnost zbraní. V souladu s touto zásadou musí mít každá strana sporu možnost uplatnit své námitky za podmínek, které ji oproti protistraně neznevýhodňují. Proti podpůrnému použití šestiměsíční lhůty dle navrhovatele STUDENT AGENCY hovoří i Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2007/66/ES ze dne 11. 12. 2007 (dále jen „směrnice“). Již mezi důvody, pro které byla měrnice přijata, je uvedeno, že přezkumné řízení by mělo být dostupné přinejmenším každé osobě, která má nebo měla zájem určitou zakázku získat a které v důsledku domnělého protiprávního jednání vznikla nebo hrozí škoda (bod 17 směrnice). Směrnice tak jednoznačně deklaruje a potvrzuje právo na přezkoumání protiprávního jednání zadavatele. Důvodová část směrnice dále stanoví, že vymahatelnost neúčinnosti smlouvy je z důvodu právní jistoty omezena určitou lhůtou (bod 27 směrnice). Předmětná lhůta byla do směrnice a následně i zákona zavedena tedy pouze za účelem právní jistoty zadavatele, resp. smluvních stran, které uzavřely smlouvu, nikoliv z důvodu, aby zabraňovala přezkumu postupu zadavatele a uložení nápravného opatření. Zadavatel, který si je vědom toho, že uzavřením smlouvy porušil zákon a smlouvy po dobu 6 měsíců od jejich uzavření proto nezveřejní, ačkoliv je k tomu povinen, se nemůže dovolávat své vlastní právní jistoty. Navíc v tomto případě, kdy je postup zadavatele šetřen i protikorupční policií a spolu se zástupci zadavatele byly obviněny i osoby podílející se na plnění veřejné zakázky, se na jakoukoliv právní jistotu objektivně nemůže odvolávat ani vybraný uchazeč.

103. Pokud by předseda Úřadu potvrdil, že návrh byl v dotčené části zastaven v souladu se zákonem, znemožnil by tak navrhovateli i ostatním dodavatelům proti nezákonnému postupu zadavatele jakkoliv brojít, a to jak v tomto, tak i ve všech obdobných budoucích případech. Vzhledem k tomu, že po uzavření smlouvy se podle § 114 odst. 2 zákona lze návrhem domáhat pouze uložení zákazu plnění smlouvy a návrhy s jiným petitum jsou tak ex lege vyloučeny, bezvýjimečná povinnost doručit návrh v daných lhůtách by v konečném důsledku znamenala, že by nebylo možné postup zadavatele v tomto (ani v obdobných případech) návrhem jakkoliv napadnout. Tato možnost by byla navrhovateli zcela odňata. Navrhovatel by mohl v takovém případě podat pouze podnět, aby bylo zahájeno řízení z moci úřední ve smyslu § 42 správního řádu. Možnost podání podnětu k Úřadu přitom nelze považovat za dostatečný způsob kontroly jednání zadavatele, protože v případě podnětu je pouze na uvážení Úřadu, zda sám shledá důvody pro zahájení správního řízení. Ani v případě zahájení správního řízení se podatel podnětu nestává jeho účastníkem a nemůže tak uplatňovat práva, která by mu jako účastníku správního řízení náležela. Navíc, stávající ustanovení § 110 odst. 9 zákona vylučuje, aby stěžovatel, který nevyužil možnosti podat námitky, podal v téže věci k Úřadu podnět. Lze tak předpokládat, že i podnět podaný navrhovatelem by byl Úřadem s odkazem na toto ustanovení odmítnut.
104. Pokud by bylo možné lhůty stanovené v § 114 odst. 4 zákona vykládat obecně, bez zohlednění konkrétního postupu zadavatele, jako prekluzivní, tedy jako lhůty, po jejichž uplynutí se již nelze návrhem domáhat uložení zákazu plnění smlouvy, ačkoliv zadavatel nesplnil svoji uveřejňovací povinnost, znamenalo by to faktickou likvidaci kontroly zadavatelů ze strany dodavatelů. Každý zadavatel, který uzavře smlouvu bez realizace řádného zadávacího řízení, ačkoliv k jeho provedení byl povinen, a informaci o existenci smlouvy zveřejní až po uplynutí 6 měsíců od jejího uzavření, případně ji nezveřejní vůbec, může tímto způsobem snadno obcházet svoji povinnost

postupovat podle zákona. Při takovém výkladu by dodavatelé neměli žádnou možnost, jak návrh na přezkoumání postupu zadavatele podat, a to ani za účelem uložení zákazu plnění smlouvy. Zákaz plnění smlouvy navíc nelze podle stávající právní úpravy uložit ve správním řízení zahájeném z moci úřední, ale pouze na návrh, takže ani Úřad by nemohl ex offio plnění nezákonné smlouvy zabránit.

105. Navrhovatel považuje za absurdní, aby za situace, kdy je prostředí zadávání veřejných zakázek v České republice zásadně deformováno jevy jako korupce, manipulace zadávacích řízení a zadávání zakázek mimo režim zákona, by v případě utajení nezákonně uzavřené smlouvy po dobu pouhého půl roku již nemohlo jejímu plnění nic zabránit, a to i pokud by byla uzavřena na dobu více let či na dobu neurčitou. Je zřejmé, že případná pokuta uložená za takový postup zadavateli Úřadem nepředstavuje reálnou nápravu, a už vůbec ne ve vztahu k dodavatelům, kteří by byli nevratně připraveni o možnost ucházet se o veřejnou zakázku v zadávacím řízení. Byl by tak zcela popřen smysl začlenění zákazu plnění smlouvy do zákona, kterým je v souladu s důvodovou částí směrnice obnovení hospodářské soutěže a vytvoření nových obchodních příležitostí pro hospodářské subjekty, které byly protiprávně zbaveny možnosti účastnit se soutěže (bod 14 směrnice).
106. Navrhovatel dále namítá, že zamítnutím návrhu v části, v níž namítal nezákonný postup zadavatele při uzavření prováděcí smlouvy a dodatku č. 1 k prováděcí smlouvě došlo k zásadnímu a závažnému zásahu do jeho práva na obranu proti postupu zadavatele. Úřad nejen, že neuložil zákaz plnění z těchto dvou smluvních vztahů, ale postup zadavatele při jejich uzavření ani nijak nepřezkoumal. Veškeré námitky navrhovatele byly ponechány bez jakéhokoliv komentáře. Navrhovateli tak bylo v konečném důsledku odepřeno jeho právo, aby se ucházel o plnění veřejné zakázky.
107. Navíc se Úřad nijak nezabýval ani námitkou navrhovatele, že zadavatel porušil zákon, když neuveřejnil oznámení o uzavření smluv způsobem podle § 147 zákona s uvedením důvodu pro zadání veřejné zakázky bez uveřejnění oznámení zadávacího řízení a nezveřejnil ani souhrnné oznámení o smlouvách uzavřených na základě rámcové smlouvy, ke kterému byl povinen dle § 83 odst. 2 zákona do 30 dnů od konce příslušného kalendářního čtvrtletí. Takto namítané porušení zákona není v předmětném rozhodnutí Úřadu vůbec zmíněno, natož argumentačně vypořádáno.
108. K výrokům VI. a VII. napadeného rozhodnutí navrhovatel STUDENT AGENCY namítá následující. Navrhovatel konstatuje, že v obecné rovině zcela souhlasí s výrokem VI. i VII. napadeného rozhodnutí, nesouhlasí však se závěrem Úřadu, že v rámci rozhodnutí není třeba postavit najisto, že zákaz plnění dodatků je ukládán s účinností ex tunc, tedy zpětně ke dni jejich uzavření. Ačkoliv dle názoru navrhovatele je nepochybné, že účinky zákazu plnění (vyslovení neplatnosti smlouvy) jsou ex tunc (slovy § 118 odst. 6 zákona „smlouva je neplatná“), vzhledem k tomu, že o účincích zákazu plnění se nezmiňuje výslovně ani odůvodnění rozhodnutí, má navrhovatel za to, že výrok V. a VI. je třeba v tomto smyslu změnit, resp. doplnit. Lze sice souhlasit s názorem Úřadu, že následky rozhodnutí – uložení zákazu plnění smlouvy, tj. neplatnost předmětné smlouvy, jsou stanoveny přímo zákonem (viz níže citovaný § 118 odst. 6 zákona v odpovídajícím znění), s ohledem na to, že k dané otázce však neexistuje ustálená rozhodovací praxe ani oficiální stanovisko Úřadu, považuje navrhovatel z důvodu právní jistoty účastníků za nutné, aby se Úřad k dané otázce

v rozhodnutí vyjádřil a jednoznačně konstatoval, že právní účinky ukládaného zákazu plnění, resp. neplatnosti smlouvy, nastávají ex tunc.

109. Navrhovatel STUDENT AGENCY k tomu blíže namítá, že ustanovení § 118 odst. 6 zákona v příslušném znění hovoří v souvislosti se zákazem plnění smlouvy o její „neplatnosti“. Dané ustanovení konkrétně zní: „*Smlouva na plnění veřejné zakázky je neplatná z důvodu nedodržení postupu podle tohoto zákona pouze v případech, kdy Úřad uloží zákaz jejího plnění podle odstavce 2. Neplatnost z jiných důvodů tím není dotčena*“. Zákon v citovaném ustanovení tedy v souvislosti se zákazem plnění smlouvy hovoří o neplatnosti z důvodu porušení zákona a dále zmiňuje rovněž neplatnost z jiných důvodů, čímž přímo odkazuje na zákon č. 40/1964 Sb., Občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**Občanský zákoník**“).
110. Občanský zákoník upravuje jak neplatnost pro rozpor se zákonem, tak i další důvody pro její vyslovení, pracuje přitom s neplatností ex tunc. Na smlouvy stížené neplatností se tak pohlíží, jakoby nikdy nevznikly a neexistovaly. Pokud by neplatnost smlouvy vyslovená Úřadem podle zákona měla mít účinky ex nunc, jednalo by se o průlom do účinku neplatnosti smluvních vztahů, jak ji pojímá Občanský zákoník, resp. obecně celý český právní řád, jimž se obecná úprava neplatnosti právních úkonů dle Občanského zákoníku prolíná.
111. Deklarace neplatnosti dodatků (zákazu jejich plnění) z důvodu rozporu se zákonem s účinky ex nunc by dle navrhovatele STUDENT AGENCY znamenala nepřijatelný exces v právním řádu České republiky s nepřiměřenými dopady nejen do sféry navrhovatele, ale i všech ostatních potenciálních soutěžitelů o veřejnou zakázku. Zejména v daném případě a jemu obdobných, kdy plnění, které bylo smluvně sjednáno, bylo již v podstatě zcela realizováno a další jeho významná část bude ještě plněna, než rozhodnutí ve věci nabude právní moci. Účinky ex nunc by tak zcela zmařily smysl vedeného správního řízení i samotný důvod pro zavedení možnosti uložit neplatnost smlouvy do zákona. Neplatnost dodatků ex nunc by zcela vyloučila obnovení hospodářské soutěže a vytvoření nových obchodních příležitostí pro hospodářské subjekty, které byly protiprávně zbaveny možnosti účastnit se soutěže. Plnění jinými subjektem by bylo v podstatě znemožněno, vyloučeno. Účel zákazu plnění jako výjimečné sankce by dle navrhovatele STUDENT AGENCY byl zcela pominut, protože by neměl odpovídající, resp. v podstatě žádný, vliv.
112. Zákaz plnění dodatků s účinky ex nunc by dle navrhovatele STUDENT AGENCY měl rovněž nepřiměřený dopad do veřejných rozpočtů. Finanční odměna vyplacená vybranému uchazeči a jeho subdodavatelům na základě nezákonně zadané veřejné zakázky se pohybuje řádově ve stovkách milionů korun, ačkoliv by se dalo pořídit za násobně nižší cenu. Škoda, která by vznikla na veřejných prostředcích při vyslovení neplatnosti ex nunc by tak byla škodou velkého rozsahu. Neplatnost smluvních vztahů s účinky ex nunc by byla v příkrém rozporu se základním smyslem a účelem zákona, kterým je zajištění hospodárnosti, efektivity a účelnosti nakládání s veřejnými prostředky, čehož je dosahováno zejména prostřednictvím efektivní hospodářské soutěže a konkurenčního prostředí mezi dodavateli.
113. Navrhovatel odkazuje v této souvislosti rovněž na § 2 písm. m) až o) zákona č. 320/2001 Sb., o finanční kontrole ve veřejné správě a o změně některých zákonů (zákon o finanční kontrole), ve znění pozdějších předpisů, který explicitně vymezuje principy hospodárnosti, efektivity a účelnosti. Tyto principy jsou z podstaty věci obecně závazné pro vynakládání

veřejných prostředků, přičemž není rozhodující, zda tyto prostředky vynakládá subjekt, jenž je v působnosti zákona o finanční kontrole či nikoli. Hospodárností se rozumí takové použití veřejných prostředků k zajištění stanovených úkolů s co nejnižším vynaložením těchto prostředků, a to při dodržení odpovídající kvality plněných úkolů. Efektivností se rozumí takové použití veřejných prostředků, kterým se dosáhne nejvýše možného rozsahu, kvality a přínosu plněných úkolů ve srovnání s objemem prostředků vynaložených na jejich plnění. Účelností se rozumí takové použití veřejných prostředků, které zajistí optimální míru dosažení cílů při plnění stanovených úkolů.

114. Uložení zákazu plnění (neplatnosti) smlouvy (dodatků) s účinky ex tunc dle navrhovatele STUDENT AGENCY nepřímou potvrzuje i Úřad v části odůvodnění věnované uložení pokutě. Její nízkou výši totiž odůvodňuje právě odkazem na současně ukládaný zákaz plnění dodatků, který označuje za zásadní opatření k nápravě (bod 489 rozhodnutí). Pokud by bylo toto opatření k nápravě ukládáno s účinky ex nunc, tj. až od právní moci rozhodnutí, v době, kdy bude v podstatě již veškeré plnění realizováno, rozhodně by se nedalo hovořit o nijak zásadním opatření a pokuta by musela být násobně vyšší.

Návrh rozkladu navrhovatele STUDENT AGENCY

115. S ohledem na výše uvedené skutečnosti navrhovatel žádá, aby předseda Úřadu napadené rozhodnutí změnil tak, že

- nahradí výrok I. výrokem, v němž konstatuje následující:
 - „Centrální zadavatel se dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona tím, že nedodrželi postup stanovený v § 21 zákona, když veřejnou zakázku na poskytování služeb obsažených prováděcí smlouvě a dodatku č. 1, nezadali některou z forem zadávacích řízení uvedených v § 21 odst. 1 zákona, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky a dne 15. 7. 2011 došlo k uzavření prováděcí smlouvy a dne 1. 8. 2011 došlo k uzavření smlouvy - dodatku č. 1.
 - Centrálnímu zadavateli a zadavateli se podle § 118 odst. 2 písm. c) zákona ukládá zákaz plnění prováděcí smlouvy a dodatku č. 1. Zákaz plnění smlouvy - prováděcí smlouvy a dodatku č. 1, se ukládá s účinností od 5 měsíců od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, a to s účinky ex tunc.“,
- ve výroku VI. změní (doplní) poslední větu výroku následovně:
 - „Zákaz plnění smlouvy – dodatku č. 5, se ukládá s účinností od 5 měsíců od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, a to s účinky ex tunc.“,
- ve výroku VII. změní (doplní) poslední větu výroku následovně:
 - „Zákaz plnění smlouvy – dodatku č. 6, se ukládá s účinností od 5 měsíců od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, a to s účinky ex tunc.“

116. Pouze v případě, že by z objektivních důvodů nemohl výše navrženou změnu provést (což by se mohlo dotknout pouze výroku I. napadeného rozhodnutí), aby rozhodnutí v této části (ve výroku I. napadeného rozhodnutí) zrušil a věc vrátil Úřadu k novému projednání a ve vztahu k výrokům VI. a VII. napadené rozhodnutí změnil dle výše uvedeného návrhu.

VIII. Řízení o rozkladech

117. Úřad neshledal důvody pro zrušení nebo změnu napadeného rozhodnutí v rámci autoremedury postupem podle § 87 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“) a v souladu s § 88 odst. 1 správního řádu předal spis se svým stanoviskem odvolacímu správnímu orgánu k rozhodnutí o podaných rozkladech.

Stanovisko předsedy Úřadu

118. Po projednání rozkladu a veškerého spisového materiálu rozkladovou komisí jmenovanou podle § 152 odst. 3 správního řádu a po posouzení případu ve všech jeho vzájemných souvislostech jsem podle § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání napadeného rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy a s přihlédnutím k návrhu rozkladové komise jsem dospěl k následujícím závěrům.

119. Úřad postupoval správně a v souladu se zákonem, když výrokem I. napadeného rozhodnutí Úřad rozhodnul, že se správní řízení o návrhu STUDENT AGENCY ze dne 3. 4. 2012 v části, jíž se tento účastník domáhal uložení zákazu plnění prováděcí smlouvy a jejího dodatku č. 1 uzavřených mezi centrálním zadavatelem a vybraným uchazečem na účet zadavatele podle § 117a písm. c) zákona zastavuje, neboť návrh nebyl doručen Úřadu ve lhůtě podle § 114 odst. 4 zákona.

120. Úřad postupoval správně a v souladu se zákonem, když výrokem II. napadeného rozhodnutí Úřad rozhodnul, že se centrální zadavatel dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona tím, že nedodržel postup stanovený v § 21 zákona, když veřejnou zakázku na poskytování služeb obsažených v dodatku č. 5 k prováděcí smlouvě uzavřené mezi centrálním zadavatelem a vybraným uchazečem na účet zadavatele nezadal některou z forem zadávacích řízení uvedených v § 21 odst. 1 zákona, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky a dne 28. 11. 2011 došlo k uzavření smlouvy – dodatku č. 5.

121. Úřad postupoval správně a v souladu se zákonem, když výrokem III. napadeného rozhodnutí Úřad rozhodnul, že se centrální zadavatel dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona tím, že nedodržel postup stanovený v § 21 zákona, když veřejnou zakázku na poskytování služeb obsažených v dodatku č. 6 k prováděcí smlouvě uzavřené mezi centrálním zadavatelem a vybraným uchazečem na účet zadavatele nezadal některou z forem zadávacích řízení uvedených v § 21 odst. 1 zákona, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky a dne 27. 12. 2011 došlo k uzavření smlouvy – dodatku č. 6.

122. Úřad postupoval správně a v souladu se zákonem, když výrokem IV. napadeného rozhodnutí Úřad rozhodnul, že se centrálnímu zadavateli za spáchání správních deliktů uvedených ve výrocích II. a III. napadeného rozhodnutí podle § 120 odst. 2 písm. a) zákona ukládá pokuta ve výši 500 000 Kč splatná do dvou měsíců od nabytí právní moci napadeného rozhodnutí.

123. Úřad postupoval správně a v souladu se zákonem, když výrokem V. napadeného rozhodnutí Úřad rozhodnul, že se správní řízení zahájené z moci úřední v části vedené ve věci možného spáchání správního deliktu zadavatelem při uzavření dodatku č. 5 a dodatku č. 6,

podle § 117a písm. d) zákona zastavuje, neboť ve vztahu k zadavateli nebyly zjištěny důvody pro uložení sankce.

124. Úřad postupoval správně a v souladu se zákonem, když výrokem VI. napadeného rozhodnutí Úřad rozhodnul, že se centrálnímu zadavateli a zadavateli podle § 118 odst. 2 písm. c) zákona ukládá zákaz plnění dodatku č. 5.
125. Úřad postupoval správně a v souladu se zákonem, když výrokem VII. napadeného rozhodnutí Úřad rozhodnul, že se centrálnímu zadavateli a zadavateli podle § 118 odst. 2 písm. c) zákona ukládá zákaz plnění dodatku č. 6.
126. V další části odůvodnění tohoto rozhodnutí jsou v podrobnostech rozvedeny důvody, pro které jsem nepřistoupil ke změně či zrušení napadeného rozhodnutí.

IX. K námitkám rozkladů

K oprávnění navrhovatele STUDENT AGENCY k podání návrhu

127. K námitkám centrálního zadavatele a vybraného uchazeče směřujícím vůči oprávnění navrhovatele STUDENT AGENCY k podání návrhu na uložení zákazu plnění prováděcí smlouvy, dodatku č. 1, dodatku č. 5 a dodatku č. 6, uvádím následující.
128. Úřad se touto otázkou zabýval v bodech 129. až 163 odůvodnění. Úřad námitky tohoto obsahu v napadeném rozhodnutí vypořádal. V rámci přijatých závěrů dospěl k výkladu relevantních částí zákona, tj. zejména § 113, § 110 odst. 1 a § 17 písm. a) souladnému se zněním směrnice 89/665/EHS, o koordinaci právních a správních předpisů týkajících se přezkumného řízení při zadávání veřejných zakázek na dodávky a stavební práce a přílehlavé judikatury Soudního dvora Evropské unie, ale také zásadních skutkových okolností relevantních pro posouzení věci. Těmito okolnostmi byla absence zadávacího řízení a absence překážek znemožňujících navrhovateli STUDENT AGENCY mít zájem na získání určité veřejné zakázky. Ze závěrů Úřadu ohledně oprávnění navrhovatele STUDENT AGENCY k podání návrhu je zřejmé, že Úřad výklad zákona provedl právě s ohledem na tyto okolnosti. Tento výklad byl Úřadem proveden v konkrétní věci tohoto konkrétního správního řízení a byla pro něj limitní právě úvaha ve vztahu k potenciálnímu „zájmu na získání určité veřejné zakázky“ a k eventualitě vzniku újmy v jeho sféře, to vše za situace, kdy žádné zadávací řízení podle § 21 zákona vůbec neproběhlo.
129. Dílčí závěr Úřadu v bodě 152. odůvodnění, že aktivní legitimace by měla svědčit i potenciálnímu dodavateli, který byl oprávněn a případně též objektivně schopen předmětnou veřejnou zakázku plnit, považuji za správný a souladný se zákonem, resp. se zněním směrnice 89/665/EHS. Postup Úřadu, který v této souvislosti přezkoumatelně odůvodnil své úvahy ohledně toho, zda by navrhovatel STUDENT AGENCY alespoň potenciálně mohl příslušné plnění ve prospěch zadavatele objektivně realizovat, považuji za správný a zákonný.
130. Úřad v průběhu správního řízení zjistil stav věci ohledně podmínek veřejnoprávního charakteru, které navrhovateli STUDENT AGENCY objektivně neznemožňovaly plnění předmětů veřejných zakázek odpovídajících předmětům dodatků č. 5 a 6. Stejně tak Úřad v průběhu správního řízení zároveň zjistil stav věci ohledně alespoň potenciální možnosti realizovat předmět plnění veřejných zakázek odpovídající předmětům dodatků č. 5 a 6.

131. To, co je v postupu Úřadu nepochybné, je správnost jeho postupů a jeho závěrů z hlediska zjištění relevantního aspektu stavu věci. Pokud měl Úřad coby správní orgán uloženo zjistit mimo jiné stav věci ohledně oprávnění navrhovatele STUDENT AGENCY k podání návrhu, nezbylo mu, než mimo jiné zkoumat, zda existují objektivní okolnosti, resp. důkazy, které by jednotlivá tvrzení navrhovatele STUDENT AGENCY ohledně jeho aktivní legitimace vyvrátily. Úřad při tomto zákonném postupu dospěl k závěrům, že takové okolnosti v tomto konkrétním případě dány nejsou a zjištění skutkového stavu tak neopřel výhradně o proklamovaná tvrzení navrhovatele STUDENT AGENCY, nýbrž především o vlastní zjištění. Tvrzení navrhovatele STUDENT AGENCY se přitom s těmito vlastními závěry Úřadu nedostávají do rozporu.
132. Námitka centrálního zadavatele, že by fakticky došlo k tomu, že úkony zadavatele by mohla napadat kterákoliv osoba, která je podnikatelem, bez ohledu na to, zda vyvíjí svou podnikatelskou činnost v oblasti předmětu veřejné zakázky, nedopadá na přezkoumávaný postup Úřadu. Úřad nezkoumal, zda někdo je jen podnikatelem, nýbrž podnikatelem s relevantním rozsahem oprávnění k podnikání. Úřad zároveň nezkoumal, zda navrhovatel STUDENT AGENCY svou podnikatelskou činnost v oblasti předmětu veřejné zakázky vyvíjel, nýbrž to zda navrhovatel STUDENT AGENCY měl vedle příslušného oprávnění k podnikání i potenciální možnost realizovat předmět plnění veřejných zakázek odpovídající předmětům dodatků č. 5 a 6.
133. Námitky vybraného uchazeče vůči závěrům Úřadu ohledně oprávnění navrhovatele STUDENT AGENCY k podání návrhu pomíjejí výše zmíněnou potencialitu plnění, absenci nemožnosti plnění z formálních důvodů a zejména způsob, kterým Úřad zjistil stav tohoto aspektu věci, tj. vlastní aktivitu Úřadu a jeho vlastní úvahy a závěry. Vycházejí z mylných předpokladů, které byly vypořádány výše (správnost postupu a závěrů Úřadu v této otázce).
134. Námitka vybraného uchazeče, že by obecná aplikace argumentů, na základě kterých odůvodnil aktivní legitimaci STUDENT AGENCY, v některých případech vedla až k absurdním závěrům, podotýkám následující. Ve věci tohoto správního řízení musí nápravné opatření reagovat na situaci, kdy je spáchán správní delikt podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona tím, že nebyl dodržen postup stanovený v § 21 zákona a veřejné zakázky na poskytování služeb obsažených v dodatku č. 5 a 6. V situaci, kdy nebyly veřejné zakázky vůbec zadány v některé z forem zadávacích řízení a tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, není možné stavět zjištění stavu věci na skutečně nastalých událostech, ale rovněž a „událostech“ toliko potenciálních (resp. možnostech, eventualitách). Jelikož delikt podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona je svou podstatou deliktem ohrožovacím, je nutné stav věci včetně otázky aktivní legitimace účastníků prokazovat i ve vztahu k jednotlivým potencialitám, včetně potenciality týkající se realizovatelnosti výše uvedeného plnění ze strany navrhovatele STUDENT AGENCY a tím způsobené újmy.
135. Aplikace argumentů, na základě kterých Úřad odůvodnil aktivní legitimaci STUDENT AGENCY, nemůže být obecná. Musí vždy respektovat zcela konkrétní okolnosti včetně okolností týkajících se spáchaného správního deliktu. Tyto okolnosti jsou nezaměnitelné a jde vždy o otázku konkrétního hodnocení Úřadem. Jak je z odůvodnění napadeného rozhodnutí zřejmé, závěr ohledně oprávnění navrhovatele STUDENT AGENCY k podání návrhu nevyplývá jen z tvrzení účastníka, resp. účastníků správního řízení o existujících skutečnostech, ale také z vlastních zjištění Úřadu o neexistenci skutečností prokazujících opak.

K oprávnění navrhovatele OKsystem k podání návrhu

136. K námitkám centrálního zadavatele a vybraného uchazeče směřujícím vůči oprávnění navrhovatele OKsystem k podání návrhu na uložení zakazu plnění dodatku č. 5 a dodatku č. 6, uvádím následující.
137. Námitky centrálního zadavatele a vybraného uchazeče vycházejí z argumentace, že k plnění veřejných zakázek odpovídajících předmětům dodatků č. 5 a 6 je nutným předpokladem „status“ LAR. Úřad námitky tohoto obsahu v napadeném rozhodnutí vypořádal. Vycházel přitom ze stejných východisek jako při posuzování existence aktivní legitimace navrhovatele STUDENT AGENCY k podání návrhu. Tato východiska jsou zcela přílehlavá i pro posouzení oprávnění navrhovatele OKsystem k podání návrhu. Úřad postupoval správně, když v bodech 169. až 176. odůvodnění vztáhnul výše zmíněnou potencialitu i na namítaný status LAR.
138. Argumentace statusem LAR jako nutným předpokladem pro plnění odpovídající předmětům dodatků č. 5 a 6 zcela pomíjí nevyložené eventuality, které by mohly nastat, pokud by takovýto požadavek centrální zadavatel stanovil v některém z druhů zadávacího řízení podle § 21 zákona. Existuje-li alespoň jedna možnost nepochybně vedoucí k tomu, že by navrhovatel OKsystem eventuální požadavek statusu LAR splnil, nebo že by status LAR jako požadavek vůbec stanoven nebyl, zcela to postačuje pro přijetí závěru o potencialitě plnění z jeho strany a s tím související způsobené újmy. Závěr Úřadu, že nelze za současné situace předjímat a spekulovat, zda by navrhovatel OKsystem splnil či nikoli kvalifikační předpoklady případně stanovené v zadávací dokumentaci, považuji za správný.

K namítané překážce již zahájeného řízení v téže věci

139. Námitky vybraného uchazeče směřující proti procesnímu postupu Úřadu z hlediska nerespektování překážky litispendence v napadeném rozhodnutí vypořádal. Námitka vybraného uchazeče pak v této otázce směřuje vůči jejímu vypořádání.
140. Vybraný uchazeč namítá, že provedené vypořádání je v rozporu s tím, jak Úřad argumentoval v usnesení č. j. ÚOHS-S196,259,303/2012/VZ-13530/2012/510/MOn ze dne 23. 7. 2012, kterým účastníkům správního řízení oznámil spojení řízení S196/2012/VZ, S303/2012/VZ a S259/2012/VZ. V tomto usnesení Úřad uvedl, že předměty dotčených správních řízení stejné jsou, čímž právě odůvodnil jejich spojení.
141. Jak již Úřad v odůvodnění uvedl, správní řízení vedená Úřadem pod sp. zn. S196/2012/VZ, S259/2012/VZ a S303/2012/VZ se vždy lišila jejími účastníky, stejně jako správní řízení zahájené na návrh Křesťanské a demokratické unie - Československé strany lidové. Spojení těchto správních řízení tedy nerespektování překážky litispendence znamenat nemohlo. Naopak byly dány předpoklady spojení těchto správních řízení podle § 140 správního řádu.
142. Překážku litispendence není možné redukovat pouze na „řízení v téže věci“, je nutné ji posuzovat mimo jiné z hlediska splnění požadavku „týchž účastníků“ správního řízení. V opačném případě by totiž nemohlo docházet k uplatnění práva na iniciaci řízení o přezkoumání úkonů zadavatele těch navrhovatelů, kteří např. usilují o totéž nápravné opatření v téže věci, ve které by bylo správní řízení již zahájeno jiným navrhovatelem. Závěr Úřadu, že se v daných případech nejedná o totožná řízení, a překážka litispendence se v jejich případě proto neuplatní, považuji za správný.

K zastoupení navrhovatelů ve správním řízení

143. Námitky vybraného uchazeče směřující proti zastoupení navrhovatelů STUDENT AGENCY a OKsystem Úřadu vypořádal v bodech 558. až 572. odůvodnění. Námitka vybraného uchazeče pak v této otázce směřuje vůči tomuto vypořádání.
144. Jádrem námitek vybraného uchazeče je tvrzená nesprávnost postupu Úřadu, pokud plné moci navrhovatelů podřadil pod právní režim § 33 odst. 2 písm. d) správního řádu, namísto § 33 odst. 2 písm. c) správního řádu.
145. Podle speciální právní úpravy § 33 odst. 2 písm. c) správního řádu může být zmocnění uděleno pro neurčitý počet řízení s určitým předmětem, která budou zahájena v určené době nebo bez omezení v budoucnu; podpis na plné moci musí být v tomto případě vždy úředně ověřen a plná moc musí být do zahájení řízení uložena u věcně příslušného správního orgánu, popřípadě udělena do protokolu.
146. Povinnost úředního ověření podpisu na plné moci a jejího uložení do zahájení řízení u věcně příslušného správního orgánu, popřípadě jejího udělení do protokolu je vázána na naplnění hypotézy „v tomto případě“. Jelikož jde o speciální právní úpravu zastoupení účastníků ve správním řízení, je rozsah hypotézy této normy nutné vykládat jako „zmocnění udělené pro neurčitý počet *správních* řízení s určitým předmětem“.
147. Úřad v odůvodnění dovodil, že plná moc ze dne 4. 7. 2013, kterou navrhovatel STUDENT AGENCY zmocnil JUDr. Kateřinu Radostovou, advokátku místem podnikání Břehová 208/8, 110 00 Praha 1, platí jak pro správní řízení před Úřadem, tak i pro řízení před soudy. Právě z důvodu širšího rozsahu zmocnění, než který speciální právní úprava § 33 odst. 2 písm. c) správního řádu předpokládá, je vyloučeno, aby docházelo k aplikaci její dispozice.
148. Úřad dále v odůvodnění dovodil, že plná moc ze dne 15. 5. 2012, kterou navrhovatel OKsystem zmocnil JUDr. Daniela Chamráda, advokáta, místem podnikání K Hutím 5/665, 194 00 Praha 9, platí pro všechna řízení před Úřadem. Vzhledem k jednotlivým kompetencím plynoucím Úřadu ze zvláštních právních předpisů není možné takto definovaný rozsah zmocnění považovat za zmocnění udělené pro řízení s určitým předmětem. Předmět řízení a tedy i rozsah zmocnění definovaný plnou mocí navrhovatele OKsystem je širší, než který speciální právní úprava § 33 odst. 2 písm. c) správního řádu předpokládá. Je tedy i v jejím případě vyloučeno, aby docházelo k aplikaci její dispozice.
149. Závěr Úřadu, že výtky o nepoužitelnosti generální plné moci udělené jednotlivými navrhovateli advokátovi je třeba považovat za mylné, považují za správný a souladný s právními předpisy.
150. Námitku vybraného uchazeče ohledně zastupování navrhovatele STUDENT AGENCY Mgr. Vítězslavou Kukákovou v převažující části správního řízení, ačkoliv k tomu nebyla oprávněna, jelikož tato činnost je podle zákona o advokacii vyhrazena zásadně advokátům, Úřadu v odůvodnění rovněž vypořádal.
151. Námitku vybraného uchazeče uplatněnou v průběhu správního řízení, že měl Úřad přikročit k analogické aplikaci ustanovení § 27 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**občanský soudní řád**“) Úřad v odůvodnění vypořádal tak, že „*analogická aplikace ustanovení jiných procesních předpisů, která by zde navíc směřovala v neprospěch účastníka řízení, není dle Úřadu na místě*“.

152. V rozkladu vybraný uchazeč namítá, že Úřad jednou [v otázce překážky litispendence] dochází k závěru, že i bez výslovného zakotvení ve správním řádu, je třeba institut civilního práva procesního ve správním řízení aplikovat. Následně však, bez jakékoliv bližší argumentace, [Úřad] uvádí [v otázce analogického použití § 27 odst. 2 občanského soudního řádu] opak.
153. Dílčí závěr Úřadu, že [speciální] právní úprava § 33 správního řádu na rozdíl od jiných procesních předpisů, nevychází z povinného zastoupení advokátem a nezakazuje ani opakované zastoupení obecným zmocněncem a že účastník řízení tak nemusí vybírat zmocněnce pouze z řad advokátů, považují za správné a zákonné východisko k vypořádání výše uvedené námitky.
154. Pokud vybraný uchazeč tvrdí, že v otázce překážky litispendence dospěl Úřad k závěru, že i bez výslovného zakotvení ve správním řádu, je třeba institut civilního práva procesního ve správním řízení aplikovat. Podotýkám, že toto tvrzení vybraného uchazeče neodpovídá závěru Úřadu v bodě 553. odůvodnění „*Lze souhlasit s vybraným uchazečem, že překážka litispendence je obecně aplikovatelným procesně právním institutem, který je třeba aplikovat i v oblasti správního práva, a to třeba i bez výslovné zákonné úpravy (jak tomu bylo za účinnosti zák. č. 71/1967 Sb., o správním řízení).*“
155. Úřad zde netvrdí, že je třeba institut civilního práva procesního ve správním řízení aplikovat, nýbrž to, že překážka litispendence je obecně aplikovatelným procesně právním institutem podobně, jako je tomu také v civilním právu procesním. K závěru, že je třeba institut civilního práva procesního ve správním řízení aplikovat na základě analogie s občanským soudním řádem, pak Úřad nedospěl vůbec.
156. Tento závěr Úřadu naopak vychází z výslovného zakotvení zásady překážky litispendence v normativním textu § 48 odst. 1 správního řádu. Podobným způsobem je zásada překážky litispendence zakotvena i v normativním textu občanského soudního řádu, a proto souběžné uplatnění zásady překážky litispendence v obou procesních předpisech není analogií (tj. uplatněním právních institutů jednoho procesního předpisu v rámci řízení vedeného podle procesního předpisu jiného), nýbrž vždy původním výrazem téže zásady projevující se ve dvou různých procesních předpisech nutně stejným důsledkem. Námitka vybraného uchazeče, že rozporuplnost přístupu Úřadu v této otázce tak budí značné pochybnosti, což činí tvrzení Úřadu nevěrohodnými, tedy nesměřuje proti závěrům Úřadu, které by byly obsaženy v odůvodnění.
157. K námitce o nesprávnosti procesního postupu Úřadu, pokud v rámci tohoto správního řízení nepřikročil k analogickému použití § 27 odst. 2 občanského soudního řádu, dále podotýkám následující. Podle článku 2 odstavce 3 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústavy České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**ústava ČR**“) slouží státní moc všem občanům a lze ji uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon. Podle článku 2 odstavce 3 ústavy každý občan může činit, co není zákonem zakázáno, a nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá. (dále jen „**zásada legality**“). Je prostým odrazem zásady legality, že aplikace státní moci Úřadem v tomto správním řízení se nemůže dít na základě ustanovení, jež aplikované právní předpisy nestanoví.
158. Závěr Úřadu, že analogická aplikace ustanovení jiných procesních předpisů, která by zde navíc směřovala v neprospěch účastníka řízení, není na místě, považují za správný a zákonný.

159. K jádru výše uvedené námitky dodávám, že Úřad nemá kompetenci jakkoli se vyslovovat o právech a povinnostech jednotlivců plynoucích ze zákonné úpravy výkonu advokacie v České republice tak, jak na ni opakovaně vybraný uchazeč odkazuje.

Ke spojení správních řízení

160. K námitce vybraného uchazeče, že spojení řízení mělo závažný negativní dopad do procesních práv vybraného uchazeče, uvádím následující. Vybraný uchazeč tvrdí, že spojením řízení došlo k faktické validaci postavení nezpůsobilého účastníka řízení, navrhovatele STUDENT AGENCY.

161. Vzhledem k výše uvedenému vypořádání námitek směřujících vůči závěrům Úřadu ohledně oprávnění navrhovatele STUDENT AGENCY k podání návrhu, není možné tuto námitku vypořádat jinak, než konstatováním, že vůbec nesměřuje vůči závěrům Úřadu obsaženým v odůvodnění, jelikož navrhovatel STUDENT AGENCY se v postavení nezpůsobilého účastníka řízení nenalézal. Nemohlo tak dojít ani k vadě řízení, která by byla spojením správních řízení validována, natož aby „*se problém pouze přesunul na spojené řízení*“.

162. K námitkám vybraného uchazeče ohledně nesmyslnosti spojení jednotlivých řízení z hlediska procesní ekonomie poukazují na následující. Běh lhůt v jednotlivých probíhajících správních řízeních, jež míní správní orgán spojit, je z hlediska § 140 odst. 1 správního řádu relevantní okolností pouze potud, pokud tím by tím vzniklo nebezpečí újmy některému z účastníků. Tato újma může spočívat zejména v rovině nemožnosti či ztížení uplatnění procesních práv účastníka. Ze znění § 140 odst. 1 správního řádu je však zřejmé, že rozdílný běh lhůt v jednotlivých správních řízeních, jež míní správní orgán spojit, není důvodem, který by bez dalšího automaticky znamenal nemožnost spojení probíhajících správních řízení.

163. Spojení řízení je rozhodnutí správního orgánu, jímž se vede správní řízení. Podobně jako neexistuje právní nárok účastníka na spojení jednotlivých řízení, neexistuje ani právní nárok účastníka na nespojení vedených řízení. Je otázkou zvážení Úřadu, zda jednotlivá řízení vedená v týchž věcech, nebo věcech která spolu jinak věcně souvisejí, usnesením spojí či nikoli. Je stejně tak otázkou zvážení Úřadu, zda přínosy společného řízení převáží nad eventuální zvýšenou náročností postupu Úřadu při respektování procesních práv účastníků včetně respektování eventuálně odlišných zásad při vedení společného řízení. Ochrana práv a oprávněných zájmů účastníků sama o sobě není (podobně jako běh lhůt) důvodem, který by bez dalšího automaticky znamenal nemožnost spojení správních řízení.

164. Tvzení namítané v rozkladu, že se navrhovatel STUDENT AGENCY neoprávněně dostal i k informacím poskytnutým v rámci správního řízení vedeného pod sp. zn. S303/2012/VZ a naopak, což způsobilo významnou a nenapravitelnou újmu všem ostatním účastníkům řízení, vybraný uchazeč nijak neprokázal. Stejně tak vybraný uchazeč nijak neprokázal ani svá tvrzení ohledně nedodržení ochrany práv a oprávněných zájmů účastníků. Z těchto proklamací není možné dovodit, že jde o takové vady řízení, o nichž by ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu bylo možné mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost.

165. Postup Úřadu, když jednotlivá správní řízení původně vedená pod sp. zn. S196/2012/VZ, S259/2012/VZ a S303/2012/VZ spojil, považují za správný a zákonný. Nemohlo tak dojít ani k zásahu do práva vybraného uchazeče na spravedlivý proces.

K namítanému porušení zásady legitimního očekávání

166. Vybraný uchazeč v rozkladu namítá, že Úřad nepředvídatelností svého postupu v probíhajícím řízení porušil zásadu legitimního očekávání vyjádřenou v § 2 odst. 4 správního řádu, a to při posuzování aktivní legitimace navrhovatele STUDENT AGENCY, při posuzování otázky předmětu dotčených správních řízení a při hodnocení znaleckých posudků. Vybraný uchazeč k tomu dále namítá, že v původním rozhodnutí Úřad došel k závěru, že zadavatel dotčený správní delikt spáchal. V napadeném rozhodnutí Úřad na základě zcela shodných skutkových zjištění naopak rozhodl, že dotčený správní delikt zadavatel nespáchal.
167. K obsahu této námítky rozkladu vybraného uchazeče předesílám následující. Podle § 2 odst. 4 správního řádu mimo jiné dbá správní orgán, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly (dále jen „**zásada legitimního očekávání**“).
168. Zásada legitimního očekávání je vázána na „rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů“. Tato zásada vychází mnohem širšího principu právní jistoty. Pakliže se rozhodování správního orgánu neděje při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů, není možné tuto zásadu uplatňovat. O tom, že Úřad při novém projednávání věci postupoval v rámci skutkově shodných okolností, nemůže být pochyb.
169. Stejně tak však nemůže být pochyb o tom, že Úřad v rámci tohoto jednoho správního řízení nerozhodoval ve více, než jednom „případu“. Pokud Úřad v průběhu tohoto správního řízení vydal původní rozhodnutí, v němž nějakým způsobem posoudil výše namítané právní otázky aktivní legitimace navrhovatele STUDENT AGENCY, předmětu dotčených správních řízení a hodnocení znaleckých posudků, pak toto původní rozhodnutí nikdy nenabývalo právní moci. Nepravomocné původní rozhodnutí bylo naopak zrušeno a toto správní řízení jím nikdy rozhodnuto nebylo. Předchozí „případ“ ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu, který by byl původním rozhodnutím (na něž se vybraný uchazeč v rámci této námítky odvolává) rozhodnut způsobem, jímž se v určité věci zakládají, mění nebo ruší práva anebo povinnosti jmenovitě určené osoby ve smyslu § 9 správního řádu, tj. pravomocně, nenastal.
170. Bylo by zcela v rozporu jak s § 9 správního řádu tak s principem právní jistoty spatřovat v jakémkoli nepravomocném a následně zrušeném vydaném rozhodnutí Úřadu „rozhodování v případě“. Nepravomocné rozhodnutí nezakládá, nemění nebo neruší práva anebo povinnosti, o to méně je-li v řízení o rozkladu zrušeno a věc je vrácena k novému projednání. Takové rozhodnutí, resp. „rozhodování“ v něm obsažené, nemůže v nikom vyvolávat legitimní očekávání a právní jistotu. Výsledky takového „rozhodování“ jsou totiž zrušeny a věc, kterou jakékoli nepravomocné rozhodnutí řešilo, v takovém případě má být *nově projednána*. To samozřejmě samo o sobě neznamená, že správní orgán nemůže v novém projednání dojít ke stejným závěrům, nicméně z hlediska legitimního očekávání kohokoli nemůže původní posouzení obsažené v původním rozhodnutí hrát žádnou roli.
171. Postup Úřadu, jež v otázkách aktivní legitimace navrhovatele STUDENT AGENCY, předmětu dotčených správních řízení a hodnocení znaleckých posudků, resp. v otázce spáchání správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona zadavatelem, považuji za správný a souladný se zákonem i správním řádem a zásadou legitimního očekávání obecně.

K námitkám vůči výroku I. napadeného rozhodnutí

172. Vybraný uchazeč v rozkladu namítá, že s výrokem I. nesouhlasí. Dle jeho názoru měl být návrh STUDENT AGENCY v celém rozsahu zamítnut, neboť nebyl podán oprávněnou osobou, protože STUDENT AGENCY neschází aktivní legitimace.
173. Vybraný uchazeč opírá tuto svou námitku o předpoklad chybějícího oprávnění navrhovatele STUDENT AGENCY k podání návrhu. Tomuto předpokladu však není možné z výše uvedených důvodů přitakat, a proto ani tato námitka rozkladu vybraného uchazeče nemůže být relevantní. Pakliže oprávnění navrhovatele STUDENT AGENCY k podání návrhu dáno bylo, nemohl být jeho návrh v celém rozsahu zamítnut z toho důvodu, že nebyl podán oprávněnou osobou.
174. Navrhovatel STUDENT AGENCY ve svém rozkladu vůči výroku I. napadeného rozhodnutí namítá, že Úřad nesprávně právně posoudil, že navrhovatel nepodal v zákonné lhůtě ve smyslu ustanovení § 114 odst. 4 věta druhá zákona návrh v části, kterým se domáhal zákazu plnění prováděcí smlouvy a jejího dodatku č. 1.
175. K tomu uvádím, že Úřad ve správním řízení zjistil, že prováděcí smlouva byla uzavřena dne 15. 7. 2011, a dále, že dodatek č. 1 k prováděcí smlouvě byl uzavřen dne 1. 8. 2011. Úřad učinil rovněž skutkové zjištění o tom, že navrhovatel STUDENT AGENCY dne 3. 4. 2012 podal návrh ze dne 2. 4. 2012, kterým se domáhá uložení zákazu plnění prováděcí smlouvy ze dne 15. 7. 2011, a dále se domáhá uložení zákazu plnění dodatku č. 1 ze dne 1. 8. 2011.
176. Úřad při posouzení toho, zda byly v daném řízení splněny základní podmínky pro vedení správního řízení o návrhu navrhovatele STUDENT AGENCY na uložení zákazu plnění prováděcí smlouvy a na uložení zákazu plnění dodatku č. 1, na výše zjištěný stav věci aplikoval ustanovení § 114 odst. 4 věta druhá zákona a uzavřel, že návrh nebyl podán v zákonné šestiměsíční lhůtě.
177. K tomu, uvádím, že Úřad na výše uvedený stav věci aplikoval správné ustanovení zákona, které správně interpretoval. Není tedy důvodná námitka navrhovatele STUDENT AGENCY, že v šetřeném případě Úřad nesprávně právně posoudil stav věci. Úřad správně zvolil pro posouzení zjištěného stavu věci správně ustanovení § 114 odst. 4 zákona, protože tento upravuje, v jakých lhůtách musí být podán návrh na zahájení správního řízení. Vzhledem k tomu, že návrhem se navrhovatel STUDENT AGENCY domáhá zákazu plnění smlouvy ve smyslu ustanovení § 114 odst. 2 zákona, tak přichází v úvahu pouze aplikace ustanovení § 114 odst. 4 věta druhá zákona, což Úřad rovněž správně právně dovodil na základě zjištěného stavu věci.
178. Při právním posouzení toho, zda byl úkon učiněn v zákonem stanovené lhůtě, je právně významné to, s jakými okolnostmi spojuje zákon počátek běhu té které lhůty. Ustanovení § 114 odst. 4 věta druhá zákona spojuje počátek běhu lhůty s okamžikem, kdy zadavatel uveřejnil oznámení o uzavření smlouvy způsobem podle ustanovení § 147 zákona s uvedením důvodu pro zadání veřejné zakázky bez uveřejnění oznámení zadávacího řízení. Vzhledem k tomu, že nenastaly okolnosti, s nimiž zákon spojuje počátek běhu 30-ti denní lhůty, tj. „centrální zadavatel neuveřejnil oznámení o uzavření smlouvy způsobem, jak mu ukládá § 147 zákona“ (bod 187. odůvodnění), tak se ustanovení o 30-ti denní lhůtě pro podání návrhu na uložení zákazu plnění smlouvy v daném případě neaplikuje.

179. Navrhovatel STUDENT AGENCY v souvislosti s tvrzenou nesprávnou aplikací ustanovení § 114 odst. 4 zákona brojí proti tomu, že na zjištěný stav věci se vůbec neaplikuje ta část citovaného ustanovení zákona, která upravuje počátek a konec šesti měsíční lhůty. Vzhledem k tomu, že byl podán návrh na uložení zákazu plnění smlouvy, a zároveň nebyly splněny podmínky pro aplikaci ustanovení o 30-ti denní lhůtě dle § 114 odst. 4 věta druhá zákona, byl Úřad povinen aplikovat v daném případě ustanovení § 114 odst. 4 věta druhá o šestiměsíční lhůtě, jež běží od okamžiku uzavření smlouvy. Úřad rovněž správně právně posoudil, že konec této šesti měsíční lhůty pro podání návrhu na uložení zákazu plnění prováděcí smlouvy ze dne 15. 7. 2011 připadl na 16. 1 2012, a konec lhůty pro podání návrhu na uložení zákazu plnění dodatku č. 1 ze dne 1. 8. 2012 připadl na 1. 2. 2012. Závěr Úřad, že návrh doručený Úřadu dne 3. 4. 2012 nebyl podán v zákonné lhůtě, proto považují za správný.
180. Navrhovatel STUDENT AGENCY k tomu blíže namítá, že bezvýjimečné uplatnění šestiměsíční lhůty bez toho, aby byly zohledněny okolnosti případu, a to zejména předchozí nezákonný postup zadavatele, který svým jednáním znemožnil podání návrhu v zákonné lhůtě, by představovalo nepřiměřeně tvrdý zásah do zájmové sféry navrhovatele i potencionálních dodavatelů.
181. Podle § 2 odst. 1 správního řádu platí, že správní orgán postupuje v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu, a dále dle ustanovení § 2 odst. 2 správního řádu platí, že správní orgán uplatňuje svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena. Úřad tedy právní úpravu netvoří, „pouze“ ji aplikuje.
182. Jestliže zákon v ustanovení § 117a Úřadu jako správnímu orgánu ukládá, aby zahájené řízení zastavil, jestliže návrh nebyl doručen Úřadu a zadavateli ve lhůtách podle ustanovení § 114 odst. 4 nebo 5 zákona, tak je povinen v souladu s citovaným ustanovením postupovat, a to bez dalšího. Zákon neposkytuje Úřadu možnost správního uvážení o tom, zda i po uplynutí lhůt pro podání návrhu návrh projedná a meritorně o něm rozhodne.
183. Navrhovatel STUDENT AGENCY v této souvislosti uvádí, že bezvýjimečná aplikace ustanovení § 114 odst. 4 zákona o lhůtě pro podání návrhu představuje nepřiměřeně tvrdý zásah do zájmové sféry navrhovatele. K tomu uvádím, že i když se navrhovateli STUDENT AGENCY jeví zákonná úprava lhůt pro podání návrhu nepřiměřená, nezbývá mi, než odkázat na výše uvedené, a dále uvádím, že se jedná o účinnou právní úpravu, kterou je povinen Úřad jako správní orgán v souladu se zásadou legality aplikovat.
184. Navrhovatel STUDENT AGENCY dále namítá, že dle bodu 27 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2007/66/ES ze dne 11. 12. 2007 („*vymahatelnost neúčinnosti smlouvy je z důvodu právní jistoty omezena určitou lhůtou*“ citováno bez podtržení) byla lhůta dle ustanovení § 114 odst. 4 zákona zavedena pouze za účelem právní jistoty. Dle navrhovatele STUDENT AGENCY se však zadavatel nemůže odvolávat na právní jistotu, protože si je vědom toho, že uzavřením smlouvy porušil zákon a v souvislosti s předmětnou veřejnou zakázkou byly orgány činnými v trestním řízení obviněny některé osoby.
185. K tomu uvádím, že zákon neumožňuje Úřadu, aby při posouzení toho, zda byly splněny základní podmínky vedení správního řízení, hodnotil a přihlížel k tomu, zda si dle tvrzení

navrhovatele zadavatel neuvědomuje nebo uvědomuje, že porušil zákon. Vnitřní vztah zadavatele k následkům svého jednání netvoří relevantní skutkový stav při posouzení toho, zda navrhovatel podal nebo nepodal návrh v zákonem stanovených lhůtách. Rovněž okolnost, že v souvislosti s veřejnou zakázkou jsou obviněny orgány činnými v trestním řízení některé osoby, je pro posouzení toho, zda navrhovatel uplatnil ve lhůtě návrh na zahájení správního řízení, právně irrelevantní. Úřad ani předseda Úřadu nemají žádné zákonné zmocnění k tomu, aby při vedení správního řízení posuzovali, zda účastníci mohou požívat právní jistoty nebo naopak konstatovat, že účastníkům právní jistota nesvědčí a dle těchto okolností aplikovat zákon. Proto považuji tuto námitku navrhovatele STUDENT AGENCY za nedůvodnou.

186. Navrhovatel STUDENT AGENCY dále namítá, že jestliže předseda Úřad potvrdí výrok I. napadeného rozhodnutí, tak jemu i ostatním dodavatelům znemožní brojit proti postupu zadavatele. K tomu uvádím, že jestliže není podán návrh v zákonné lhůtě, nevzniká žádnému navrhovateli právo na to, aby jeho návrh byl projednán a bylo o něm meritorně rozhodnuto. Úřad tedy postupoval v souladu se zákonem, když předmětné části návrhu navrhovatele s odkazem na ustanovení § 117a písm. c) zákona zastavil, a meritorně o něm nerozhodoval.
187. Navrhovatel STUDENT AGENCY dále namítá, že *„pokud by bylo možné lhůty stanovené v § 114 odst. 4 zákona vykládat obecně, bez zohlednění konkrétního postupu zadavatele, jako prekluzivní, tedy jako lhůty, po jejichž uplynutí se již nelze návrhem domáhat uložení plnění smlouvy, ačkoliv zadavatel nesplnil svoji uveřejňovací povinnost, znamenalo by to faktickou likvidaci kontroly zadavatelů ze strany dodavatelů“*. K tomu uvádím, že Úřad interpretoval ustanovení § 114 odst. 4 zákona plně v souladu s jeho dikcí a následně aplikoval na konkrétní zjištěný stav věci. Okolnosti neuvedené v hypotéze ustanovení § 114 odst. 4 věta druhá zákona jsou pro posouzení toho, zda byl návrh podán ve lhůtě stanovené zákonem, právně irrelevantní.
188. Navrhovatel STUDENT AGENCY k tomu dále namítá, že v případě utajení nezákonně uzavřené smlouvy po dobu pouhého půl roku nemůže jejímu plnění nic zabránit; případná pokuta uložená zadavateli za nezákonný postup dle navrhovatele STUDENT AGENCY nepředstavuje reálnou nápravu, přičemž by tak byl popřen smysl zákonné úpravy o zákazu plnění smlouvy, kterým je dle bodu 14 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2007/66/ES ze dne 11. 12. 2007 *„obnovení hospodářské soutěže a vytvoření nových obchodních příležitostí pro hospodářské subjekty, které byly protiprávně zbaveny možnosti účastnit se soutěže“*.
189. K tomu uvádím, že je to zákon, který v ustanovení § 114 odst. 4 věta druhá upravuje, že návrh na uložení zákazu plnění smlouvy lze podat nejpozději však do 6 měsíců od uzavření této smlouvy. Obnovení hospodářské soutěže a vytvoření nových obchodních příležitostí pro hospodářské subjekty, které byly protiprávně zbaveny možnosti účastnit se soutěže, ve smyslu citované směrnice pak zákon svým normativním textem předpokládá pouze na základě důvodného návrhu navrhovatele, který byl podán řádně, tj. mj. i v zákonem stanovených lhůtách, což se v daném případě nestalo.
190. Navrhovatel STUDENT AGENCY dále namítá, že Úřad nejen, že neuložil zákaz plnění prováděcí smlouvy a jejího dodatku č. 1 a postup zadavatele při jejich uzavření ani nijak nepřezkoumal; veškeré námitky byly ponechány bez jakéhokoliv komentáře. K tomu uvádím, že Úřad skutečně v řízení o předmětné části návrhu navrhovatele neprojednal a meritorně

o nich nerozhodoval, protože byly splněny podmínky pro zastavení správního řízení podle ustanovení § 117a písm. c) zákona. Tato námitka proto nesměřuje vůči vadě řízení, o níž by bylo možné mít důvodně za to, že mohla mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost.

191. Navrhovatel STUDENT AGENCY uvádí, že Úřad se nijak nezabýval námitkou navrhovatele, že zadavatel porušil zákon, když neuveřejnil oznámení o uzavření smluv dle ustanovení § 147 zákona s uvedením důvodu pro zadání veřejné zakázky bez uveřejnění oznámení zadávacího řízení a neuveřejnil ani souhrnné oznámení o smlouvách uzavřených na základě rámcové smlouvy, ke kterému byl povinen dle ustanovení § 83 odst. 2 zákona do 30 dnů od konce příslušného kalendářního čtvrtletí.
192. K tomu uvádím, že s otázkou namítaného porušení zákona zadavatelem se Úřad vypořádal v bodě 187. napadeného rozhodnutí; plně odkazují na úvahy Úřadu uvedené v tomto bodu napadeného rozhodnutí. Úřad na tomto místě konstatoval, že *„pokud centrální zadavatel neuveřejnil oznámení o uzavření smlouvy, jak mu ukládá § 147 zákona, nebylo reálně možné, aby dodavatelé podali návrh na uložení zakazu plnění prováděcí smlouvy (resp. jejích dodatků) ve lhůtě do 30 kalendářních dnů ode dne, kdy zadavatel uveřejnil oznámení o uzavření smlouvy, neboť takto stanovená lhůta nemohla začít ani běžet, ovšem tento závěr není pro posouzení včasnosti návrhu navrhovatele STUDENT AGENCY rozhodný“*. V této souvislosti uvádím, že v daném případě nebyl Úřad oprávněn právně posuzovat, zda zadavatel porušil ustanovení § 147 zákona, případně § 83 odst. 2 zákona, a to ani jako předběžnou otázku, na jejímž posouzení by byl výrok I. napadeného rozhodnutí závislý.

K námitkám vůči výrokům II. a III. napadeného rozhodnutí

193. Vůči výrokům II. a III. napadeného rozhodnutí centrální zadavatel namítá, že nesouhlasí se závěrem Úřadu, že by se dopustil spáchání správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona. Rovněž vybraný uchazeč ve vztahu k výrokům II. a III. napadeného rozhodnutí namítá, že uzavřením dodatků č. 5 a 6 nebyl spáchán správní delikt.
194. Centrální zadavatel k tomu namítá, že Úřad zcela neobjektivně, nepodloženě a účelově hodnotil toliko ty znalecké posudky, které svědčily pro závěr, že centrální zadavatel a zadavatel postupovali při uzavírání dodatku č. 5 a dodatku č. 6 v rozporu se zákonem, a naopak bezdůvodně, případně na základě zcela irelevantních důvodů hanil a následně fakticky nepřipustil znalecké posudky svědčící pro správnost postupu centrálního zadavatele a zadavatele. Tento postup Úřadu označuje za zcela evidentní porušení zásady rovného hodnocení důkazů a nestrannosti Úřadu při rozhodování ve věci.
195. Vybraný uchazeč k tomu namítá, že Úřad v důsledku porušil zásadu volného hodnocení důkazů při posouzení celé záležitosti po hmotné stránce.
196. K tomu uvádím následující. Podle § 3 správního řádu, nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2. Podle § 50 odst. 4 správního řádu, pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.

197. Správní řád ukládá Úřadu povinnost zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Současně s tím správní řád ukládá Úřadu povinnost hodnotit podklady, zejména důkazy, podle své úvahy. Je tedy otázkou volného hodnocení důkazů Úřadem, ze kterých podkladů zjistí relevantní stav věci, jež je předmětem vedení tohoto správního řízení, a na základě jakých úvah. Tato povinnosti je správním řádem zcela vyhrazena Úřadu a účastníci správního řízení nemohou do samotné této povinnosti nijak zasahovat, je zcela na „bedrech“ Úřadu. Procesní práva účastníků tím samozřejmě nejsou nijak dotčena. Nicméně je to ex lege Úřad, který z podkladů pro vydání rozhodnutí a především z důkazů vybírá právě ty, jež jsou pro věc relevantní. Pochopitelně, že ho to nijak nezabavuje povinnosti přitom pečlivě přihlížet ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci. Základní povinnost Úřadu to však nemění; je to právě Úřad, který výhradně za účelem zjištění, zda byla či nebyla určitým jednáním určité osoby naplněna zákonem aprobovaná hypotéza spáchání správního deliktu, zjišťuje relevantní skutečnosti a ze všech podkladů pro vydání rozhodnutí logicky a přezkoumatelně dokazuje ty skutečnosti, které ve svém souhrnu hypotézu spáchání správního deliktu naplňují.
198. Pokud centrální zadavatel namítá porušení zásady rovného hodnocení důkazů Úřadem, pak nelze, než konstatovat, že povinnost rovného hodnocení důkazů není správním řádem uložena žádnému správnímu orgánu. Pokud centrální zadavatel míní rovné hodnocení důkazů jako hodnocení důkazů „stejného druhu“ – zde konkrétně znaleckých posudků, zcela by odhlížel od výše uvedené povinnosti Úřadu hodnotit důkazy podle své úvahy s výše popsaným cílem.
199. K námitce vybraného uchazeče, že Úřad bez uvedení jasných důvodů nezohlednil znalecký posudek znalce 1 a bez jakéhokoliv vyřčeného důvodu změnil své hodnocení posudku znalce 1 v původním rozhodnutí a upřel svou pozornost na jiné důvody, pro něž znalecký posudek nezohlednil, uvádím následující. Úřad se důvody nezohlednění posudku znalce 1 podrobně a přezkoumatelně zabýval v bodech 421. až 424. odůvodnění. Jasně důvody pro nezohlednění posudku znalce 1 Úřad tedy v odůvodnění uvedl. Pokud Úřad své hodnocení posudku znalce 1 oproti původnímu rozhodnutí změnil, není to postup, který by byl v rozporu ani se zásadou legitimního očekávání ani se zásadou volného hodnocení důkazů.
200. Podobně pokud centrální zadavatel namítá, že považuje za nesprávné závěry Úřadu v bodě 419., 420. odůvodnění a následujících z důvodu, že je třeba vždy požadovat, aby Úřad postupoval stejným způsobem ve vztahu ke všem důkazům zajištěným v rámci správního řízení, v dané věci tedy ke všem znaleckým posudkům, nejde o postup Úřadu, který by byl v rozporu se zásadou volného hodnocení důkazů.
201. Pakliže Úřad v bodech 419. až 424. odůvodnění uvedl důvody pro nezohlednění posudku znalce 1, požadavky přezkoumatelnosti dle § 68 odst. 3 správního řádu dodržel a zůstává jen otázka správnosti závěrů Úřadu v této dílčí otázce.
202. Výchozí závěr Úřadu, že došlo-li na základě vyjádření vybraného uchazeče v nálezkové části ke „specifikaci“ obsahu plnění poskytovaného na základě předmětných smluv a dodatků, došlo tím k posunutí výchozího skutkového stavu (vymezení skutečností, k nimž přihlížel) pro následné odborné znalecké závěry, a odborné závěry uvedené ve znaleckém posudku znalce 1 tedy nebylo možné pro daný případ využít, považuji za správný.

203. Ve vztahu k postupu Úřadu při hodnocení posudku znalce 2 namítá centrální zadavatel, že Úřad zcela opomíjí skutečnost, že znalec 2 se zabýval skutečnostmi, které nebyly ani trochu relevantní pro zodpovězení otázek stanovených Úřadem a tyto jiné otázky vedly znalce 2 k následné formulaci odpovědí na otázky Úřadu a oddělitelné tedy v žádném případě nejsou. Centrální zadavatel považuje za zásadní pochybení znalce změnu formulace dotazů, které mu byly ze strany Úřadu položeny a tedy i fakticky zodpovězení jiných, než Úřadem položených dotazů, což však Úřad bagatelizuje.
204. Vybraný uchazeč ve vztahu k postupu Úřadu při hodnocení posudku znalce 2 namítá, že posudek znalce 2 nelze v řízení použít, přičemž námitky účastníků, zejména vybraného uchazeče, Úřad opomněl hodnotit, ačkoliv tyto námitky byly dostatečně jasné a konkrétní. K těmto námitkám vybraného uchazeče i centrálního zadavatele uvádím následující.
205. K námitce, že znalec 2 neodpověděl na dotazy položené Úřadem, předně odkazují na závěry uvedené v bodech 432 až 435 odůvodnění. Odpovědi znalce 2 poskytnuly Úřadu kromě dalších rovněž právě ty informace, které byly předmětem znaleckého posouzení relevantního z hlediska Úřadem položených otázek. Nelze přehlédnout závěr Úřadu, že znalec 2 při formulaci svých závěrů vycházel ve svém znaleckém posudku ze souhrnu výchozích skutečností dle požadavků Úřadu, a proto lze z něj v posuzovaném případě vyvodit relevantní poznatky o předmětu dokazování. Tímto se zásadně odlišuje od posudku znalce 1.
206. Podobně nelze při hodnocení, nakořik znalec 2 neodpověděl či neodpověděl na dotazy položené Úřadem, přehlédnout závěr Úřadu, že je třeba konstatovat, že rovněž znalecký posudek znalce 2 se vyslovuje sekundárně k některým jiným otázkám, než na které byl tázán, ... ovšem stejně jako v případě znaleckého posudku znalce 1 Úřad nemůže než v tomto ohledu dovodit, že tyto závěry jsou zcela oddělitelné od odpovědí na Úřadem položené otázky, Úřad k nim při vyvozování skutkových (odborných) závěrů nepřihlédl... Tento závěr Úřadu považuji za správný, pokud se týče závěru, že znalec 2 na dotazy položené Úřadem odpověděl. Není v této souvislosti relevantní, že znalec 2 zjevně dovozoval další závěry nad rámec Úřadem položených otázek. Jednotlivé závěry jsou od sebe oddělitelné tak, jak je od sebe při hodnocení důkazů Úřad oddělil. Tuto možnost Úřad v případě posudku znalce 1 Úřad neměl.
207. K námitce vybraného uchazeče, že posudek znalce 2 je z odborného hlediska zcela nedostatečný a že znalec nemá znalost řešené odborné problematiky, uvádím následující. Pokud k tomu vybraný uchazeč blíže tvrdí, že znalec 2 neprovedl odborné posouzení a výklad použitých termínů, jelikož se vůbec nezabýval detailním odborným výkladem a popisem termínů použitých v zadávací dokumentaci k veřejné zakázce a ve smlouvách, pak podotýkám, že obsahem znaleckého zkoumání neměl být výklad a popis neurčitých pojmů hlediska maximálních limitů jejich právně relevantního (resp. smluvního) významu, nýbrž z hlediska jejich věcného obsahu. Právě takovéto posouzení věcného významu pojmů použitých v zadávací dokumentaci k veřejné zakázce je nutné pro přijetí závěru o jejich případné podřaditelnosti či nepodřaditelnosti pod kategorii IT služeb, které mohly být na základě rámcové smlouvy požadovány (poskytovány).
208. Závěr Úřadu, že odborný skutkový závěr posudku znalce 2 nutný pro úplné zjištění skutkového stavu zní, že specializované IT interkurentní služby, které byly požadovány v dodatcích 5 a 6 neodpovídají vymezení těch IT služeb, které mohly být na základě

rámcové smlouvy požadovány (poskytovány) a že tyto odborné závěry znalce 2 je třeba považovat za pečlivě odůvodněné ... a za stěžejní pro řádné objasnění skutkového stavu, považují za správný.

209. K námitce vybraného uchazeče, že se znalec 2 vyjadřuje i ke struktuře a výši odměny za poskytnuté služby nebo k délce a rozsahu (finančnímu objemu) plnění, uvádím následující. Tato námitka rozkladu úzce souvisí s další námitkou vybraného uchazeče, a sice že pojem „doplňkové služby“ nelze vykládat jen podle běžného významu. Znalec 2 dle této námítky nechápe význam pojmu „doplňkové služby“ v IT sektoru a přikládá jim toliko obecný význam.
210. Jak je výše uvedeno, Úřad nepřihlížel k závěrům posudku znalce 2, které neodpověděly na položené otázky. Závěry posudku znalce 2 mají pochopitelně svá východiska. Úřadem položené otázky měly, zjednodušeně řečeno, za cíl objasnit, zda plnění poskytovaná na základě dodatků č. 5 a č. 6 jsou plněními obsahově odlišnými od plnění vysoutěženého na základě zadávacího řízení veřejné zakázky, či nikoli.
211. Pokud znalec mezi východiska svého znaleckého zkoumání zahrnul mimo jiné obvyklou cenu IT služby s obsahem, který odpovídá části předmětu plnění veřejné zakázky, činil tak právě za účelem posouzení, zda je vůbec možné částí předmětu plnění veřejné zakázky podřadit pod plnění poskytovaná na základě dodatků č. 5 a č. 6. Obvyklá cena je nepochybně jednou z indicií, resp. do jisté míry relevantním východiskem pro zkoumání, zda dvě porovnávaná plnění označovaná stejnými, resp. podřaditelnými pojmy, také stejnými, resp. podřaditelnými plněními jsou, či nikoli. To stejné platí i v případě východiska znalce, jímž je „běžný význam“.
212. Skutečná vůle stran by, ve smyslu námítky vybraného uchazeče, byla ideálním zdrojem pro interpretaci termínu použitého v prováděcí smlouvě, resp. dodatcích č. 5 a č. 6. Nicméně vůli stran existující v době zadávacího řízení veřejné zakázky již objektivně není možné zjistit. Je možné (vlivem běhu času) zjistit toliko vůli stran následující po uzavření dodatků č. 5 a č. 6.
213. K námitce vybraného uchazeče, že výklad „doplňkových služeb“ jako služeb drobného rozsahu nebo nepodstatné důležitosti či nižšího finančního objemu je nutno zcela odmítnout, uvádím, že výsledkem znaleckého zkoumání znalce 2 takový závěr nebyl.
214. Námitka vybraného uchazeče, že „doplňkové služby“ měly váhu 30 procent a měly tedy spolu s „celkovou koncepcí řešení“ pro zadavatele nejvyšší váhu při hodnocení nabídek, nevypovídá nic o souladu jednotlivých zadavatelem požadovaných plnění na základě rámcové smlouvy a plnění poskytovaných na základě dodatků č. 5 a č. 6. Váha jednotlivých hodnotících kritérií v zadávacím řízení veřejné zakázky o tomto následném souladu nevypovídá.
215. Úřad dle vybraného uchazeče zásadně pochybil z procesní stránky, když zcela nepochopitelně vzal na sebe úkol hodnocení použitelnosti předmětných znaleckých posudků, přestože v případě rozdílných závěrů znalců měl využít možnosti revizního znaleckého posudku. K tomu uvádím, že je zcela v souladu se zněním § 50 odst. 4 správního řádu, resp. se zásadou volného hodnocení důkazů, pokud Úřad vyhodnotil jednotlivé znalecké posudky z hlediska jejich relevantnosti pro závěry, které Úřad přijal. Pokud Úřad

hodnotil jednotlivé znalecké posudky z hlediska jejich „použitelnosti“ pro zjištění relevantních aspektů stavu věci, postupoval v souladu se zákonem.

216. K námitce vybraného uchazeče, že Úřad nekonkretizuje, o jaká konkrétní skutková zjištění opírá svoje závěry nebo nezmiňuje, které závěry znalců ve znaleckých posudcích považuje za věrohodné, plně odkazují na jednotlivé body 417. až 475. odůvodnění, ve kterých Úřad svoje jednotlivá skutková zjištění konkretizuje a uvádí, které závěry znalců ve znaleckých posudcích za věrohodné považuje.
217. Pokud k tomu vybraný uchazeč dále namítá, že není zjistitelné, jakému důkazu dal Úřad při svém rozhodování největší váhu a proč, pak přehlídí zejména body 433., 434., 439. a 440. Odůvodnění, v nichž Úřad přezkoumatelným způsobem uvádí, jakému důkazu dal Úřad při svém rozhodování největší váhu a proč.
218. K námitce vybraného uchazeče, že rozhodnutí je nepřesvědčivé a neodpovídá standardům zákonnosti rozhodnutí ve správním řízení a je v rozporu se základními procesními principy a že je jako celek nepřezkoumatelné a musí být zrušeno, uvádím následující.
219. Tato námitka vybraného uchazeče uvádím, že je nedůvodná, neboť napadené rozhodnutí ve svých závěrech relevantních jako pro otázku spáchání správních deliktů tak pro otázku uložení pokuty a nápravného opatření přezkoumatelné je a relevantní důvody pro vydání jednotlivých výroků napadeného rozhodnutí v odůvodnění obsaženy jsou.

K námitce vůči výroků IV. napadeného rozhodnutí

220. Ve vztahu k výroku IV. napadeného rozhodnutí vybraný uchazeč namítá, že pokuta nemohla být udělena, jelikož nedošlo ke spáchání správního deliktu ze strany centrálního zadavatele. K této námitce uvádím následující.
221. Podle § 120 odst. 2 zákona se pokuta uloží za správní delikt.
222. Vzhledem k výše uvedeným závěrům tohoto rozhodnutí nelze mít za to, že by odpovědnost centrálního zadavatele dle § 3 odst. 3 nebyla naplněna konkrétními jednáními, jež zákon předpokládá jako správní delikty podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona. Proto je uložení pokuty za spáchané delikty, jež je touto námitkou napadáno, zákonným postupem Úřadu.

K námitkám vůči výroků VI. a VII. napadeného rozhodnutí

223. Podle námitky vybraného uchazeče nejsou naplněny předpoklady pro uložení zákazu plnění. Podmínkou pro uložení zákazu plnění smlouvy uzavřené na veřejnou zakázku je, že se zadavatel dopustí některého ze specificky uvedených správních deliktů. Úřad uzavřel, že zadavatel nespáchal žádný správní delikt. I přesto uložil zadavateli zákaz plnění smlouvy - dodatků č. 5 a 6. Tento postup Úřadu je dle vybraného uchazeče nezákonný.
224. K této námitce předně uvádím, že se Úřad vypořádání jejího obsahu věnoval v bodech 538. až 544. odůvodnění. Závěry a úvahy uvedené v bodech 538. až 544. odůvodnění považuji za správné a plně souladné se zákonem. Pouze k nim dodávám, že správnost závěrů Úřadu je plně souladná se zněním bodu 14 směrnice, podle něž je právě neúčinnost smlouvy uzavřené na základě protiprávního přímého zadání zakázky nejúčinnějším způsobem obnovení hospodářské soutěže a vytvoření nových obchodních příležitostí pro hospodářské subjekty, které byly protiprávně zbaveny možnosti zúčastnit se soutěže.

225. Nápravné opatření spočívající v uložení zákazu plnění dodatku č. 5 a č. 6 plně odpovídá výše uvedeným cílům směrnice zejména ve vztahu k „*obnovení hospodářské soutěže a vytvoření nových obchodních příležitostí*“ (dále jen „*cíle směrnice*“). Právě tyto cíle směrnice jsou určující pro výklad zákona transponujícího je do institutu nápravného opatření v podobě uložení zákazu plnění smlouvy Úřadem. Naplnění cílů směrnice plně legitimizuje teleologický výklad zákona provedený Úřadem v odůvodnění. Nápravné opatření v podobě uložení zákazu plnění smlouvy nemá za cíl být sankcí pro jakéhokoli zadavatele ve smyslu zákona, tím je dle zákona (i bodu 19 směrnice) uložení pokuty. Nápravné opatření v podobě uložení zákazu plnění smlouvy se tedy svými právními dopady má zásadně vztahovat ke „*smlouvě uzavřené na základě protiprávního přímého zadání zakázky*“, nikoli k zadavateli, resp. jeho deliktnímu jednání.
226. Nápravné opatření v podobě uložení zákazu plnění smlouvy má za cíl „*neúčinnost smlouvy*“ ve smyslu směrnice. Není myslitelné, aby bylo tohoto cíle dosaženo v případě centralizovaného zadávání jinak, než uložení zákazu plnění smlouvy jak centrálnímu zadavateli, tak zadavateli, jelikož oba jsou na téže smluvní straně kontraktačního procesu „*přímého zadání zakázky*“ ve smyslu směrnice.
227. K námitce vybraného uchazeče, že centrální zadavatel nespáchal správní delikt, pro který je možné zákaz plnění smlouvy uložit a že z toho důvodu nemohlo dojít k naplnění zákonných předpokladů pro uložení zákazu plnění smlouvy, odkazují na výše uvedené závěry ohledně správnosti výroku napadeného rozhodnutí o spáchání správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona zadavatelem.
228. Zadavatel vůči výrokům VI. a VII. napadeného rozhodnutí dále namítá, že napadené rozhodnutí trpí nepřezkoumatelností ve výroku VI., kterým Úřad uložil centrálnímu zadavateli a zadavateli s odkazem na ustanovení § 118 odst. 2 písm. c) zákona zákaz plnění dodatku č. 5, a ve výroku VII., kterým Úřad uložil centrálnímu zadavateli a zadavateli zákaz plnění dodatku č. 6. Dle zadavatele nepřezkoumatelnost rozhodnutí v těchto výrocích spočívá v nedostatku odůvodnění.
229. Vybraný uchazeč namítá, že se Úřad v napadeném rozhodnutí vůbec nevypořádal přezkoumatelným způsobem s otázkou kumulativního splnění zákonných podmínek pro uložení zákazu plnění smlouvy.
230. K obsahu těchto námitek zadavatele a vybraného uchazeče uvádím, že jsou nedůvodné, neboť napadené rozhodnutí ve výroci VI. a VII. je přezkoumatelné a v odůvodnění jsou obsaženy relevantní důvody rozhodnutí.
231. Dále k tomu uvádím, že Úřad ve věci návrhů STUDENT AGENCY a navrhovatele OKsystem na uložení zákazu plnění dodatku č. 5 a zákazu plnění dodatku č. 6 zjistil, že se centrální zadavatel dopustil správních deliktů podle ustanovení § 120 odst. 1 písm. a) zákona (bod 511. napadeného rozhodnutí). Úřad v předmětné věci rovněž uzavřel, že veřejná zakázka je zadávána na základě rámcové smlouvy (bod 511. napadeného rozhodnutí). Úřad dle odůvodnění napadeného rozhodnutí na takto zjištěný stav věci aplikoval ustanovení § 118 odst. 2 písm. c) zákona, dle kterého Úřad uloží svým rozhodnutím na základě návrhu podle ustanovení § 114 odst. 2 zákona zákaz plnění smlouvy uzavřené na veřejnou zakázku, pokud se zadavatel dopustí správního deliktu podle ustanovení § 120 odst. 1 písm. a) zákona a současně postupuje podle ustanovení § 82 odst. 3 zákona. Úřad řádně zjistil stav věci,

v odůvodnění napadeného rozhodnutí tento stav věci přezkoumatelně popsal a správně právně posoudil, a tím výroky VI. a VII. řádně odůvodnil.

232. Úřad tedy v souladu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu uvedl v odůvodnění napadeného rozhodnutí důvody výroku VI. a VII. napadeného rozhodnutí. Řešení otázky, která je předmětem řízení, a dále právní ustanovení, podle nichž bylo Úřadem rozhodováno, jak jsou specifikovány ve výroku VI. a VII. napadeného rozhodnutí, mají oporu v odůvodnění napadeného rozhodnutí; rozhodnutí je tak ve jmenovaných výrocích přezkoumatelné.
233. Jestliže v této souvislosti zadavatel namítá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, protože *„samotnou otázku naplnění podmínek pro uložení zakazu plnění dle § 118 odst. 2 zákona o veřejných zakázkách (...) odbyl pouhým konstatováním v bodu 511. odůvodnění“*, je tato námitka nedůvodná. Úřad na správně zjištěný stav věci aplikoval správnou právní normu, přičemž rovněž v souladu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu uvedl úvahy (bod 510. odůvodnění), kterými se při interpretaci aplikovaného ustanovení § 118 odst. 2 zákona řídil. K této námitce rozkladu dále uvádím, že případná stručnost odůvodnění správních řízení není kritériem zákonnosti (přezkoumatelnosti) ani nezpůsobuje bez dalšího jejich nezákonnost, resp. nepřezkoumatelnost, napadeného rozhodnutí, pokud je dostatečně a správně zjištěn skutkový stav a tento správně právně posouzen.
234. Zadavatel v rozkladu uvádí, že Úřad na rozdíl od původního rozhodnutí rozhodl o uložení zakazu plnění smluv, aniž by v napadeném rozhodnutí *„odložil vykonatelnost“* předmětných výroků. Dle zadavatele napadené rozhodnutí ve výroku VI. a VII. znamená podstatné zhoršení postavení zadavatele, aniž by kterýkoliv účastník správního řízení *„odklad vykonatelnosti“* v řízení o rozkladech proti původnímu rozhodnutí napadl.
235. Rovněž vybraný uchazeč k tomu namítá, že Úřad nevysvětlil, proč uložil zákaz plnění smlouvy bez *„odkladného účinku“*, zatímco v původním rozhodnutí uložil zákaz plnění s účinností pět měsíců od nabytí právní moci rozhodnutí. Důvody pro takovou nekonzistentnost jsou dle vybraného uchazeče utajeny a v tomto ohledu je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
236. K obsahu těchto námitek uvádím, že původní rozhodnutí Úřadu bylo rozhodnutím předsedy Úřadu zrušeno a věc vrácena Úřadu k novému projednání, tj. původní rozhodnutí bylo zrušeno jako celek a Úřad byl povinen věc nově projednat (nově zjistit stav věci, nově provést a hodnotit důkazy, nově právně posoudit, účastníci se mohou nově vyjadřovat a uplatňovat námítky). Úřad při novém projednání není vázán svými závěry, úvahami nebo zjištěním stavu věci, jež učinil v původním (nyní zrušeném) rozhodnutí, protože takové rozhodnutí již při novém projednání věci právně neexistuje a nemá žádnou právní relevanci.
237. Jestliže pak rozhodnutí vydané po novém projednání věci (napadené rozhodnutí) představuje pro účastníky *„zhoršení poměrů“*, tak uvedené není důvodem nezákonnosti napadeného rozhodnutí, neboť totožná věc byla nově projednána v prvním stupni při zachování procesních práv účastníka (právo vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí, právo činit návrhy a vyjadřovat stanoviska v průběhu nového projednání věci), a účastníkům je rovněž zachováno právo bránit se proti napadenému rozhodnutí řádným opravným prostředkem (resp. rozkladem). Zadavatel, jako účastník správního řízení, po celou dobu správního řízení věděl, že je vedeno ve věci návrhů, kterými se navrhovatel STUDENT AGENCY a navrhovatel OKsystem domáhali uložení zakazu plnění smlouvy.

Okolnost, že Úřad při novém projednání věci rozhodoval a rozhodl o návrzích navrhovatelů, nebyla pro účastníky správního řízení nepředvídatelná.

238. Zadavatel v této souvislosti dále argumentuje, že v napadeném rozhodnutí absentují úvahy Úřadu, které by odůvodňovaly odchýlení se od původního rozhodnutí právě v otázce stanovení lhůty pro účinky zákazu plnění smluv. K tomu uvádím, že takové úvahy skutečně v napadeném rozhodnutí absentují, přesto napadené rozhodnutí v důsledku toho není nepřezkoumatelné, resp. nezákonné. Naopak žádné ustanovení zákona ani správního řádu neukládá správnímu orgánu vypořádat se v rozhodnutí vydaném v novém projednání věci s výroky a odůvodněním již zrušeného původního rozhodnutí. Původní a nyní zrušené rozhodnutí nikoho nezavazuje ani závazně nestanovuje práva a povinnosti účastníků, a proto v této otázce nebylo vůbec třeba odůvodňovat, proč se Úřad v napadeném rozhodnutí odchýlil od posouzení věci učiněného v původním, zrušeném rozhodnutí. Jestliže Úřad v napadeném rozhodnutí neuvedl úvahy, proč rozhodl ve výroku VI. a ve výroku VII. napadeného rozhodnutí odlišně než v původním rozhodnutí, postupoval v souladu se všemi povinnostmi plynoucími ze správního řádu a zákona. Tato námitka zadavatele je proto nedůvodná.
239. Zadavatel rovněž namítá, že „*se Úřad ve své dosavadní rozhodovací praxi opakovaně uchýlil k odložení vykonatelnosti uloženého zákazu plnění smluv z důvodu existence objektivní potřeby zajistit jiné plnění postupem v souladu se zákonem (viz např. rozhodnutí Úřadu č. j. ÚOHS-S448/2010/VZ-3396/2011/540/VKu ze dne 18. 4. 2011)*“. K tomu uvádím, že v daném správním řízení nebyly splněny zákonné důvody pro postup dle ustanovení § 74 odst. 1 a 2 správního řádu, tj. důvody pro stanovení pozdější lhůty právních účinků zákazu plnění smluv, než je okamžik nabytí právní moci napadeného rozhodnutí.
240. Zadavatel napadenému rozhodnutí ve výrocih VI. a VII. vytýká, že se Úřad rovněž odchýlil od závěrů a pokynů, jimiž byl vázán dle rozhodnutí předsedy Úřadu, kterým bylo původní rozhodnutí zrušeno. Dle námítky zadavatele Úřad pochybil, když se nevypořádal dle závazného právního názoru předsedy Úřadu se všemi námitkami účastníků uplatněnými v průběhu správního řízení; dle názoru zadavatele v odůvodnění rozhodnutí předsedy Úřadu bylo Úřadu uloženo, aby vzal v úvahu námítky podaných rozkladů jakožto podklady pro vydání rozhodnutí dle § 50 odst. 1 správního řádu a aby v odůvodnění rozhodnutí ve věci uvedl úvahy, kterými se bude řídit při jejich hodnocení.
241. K tomu uvádím, že Úřad se vypořádal se všemi námitkami uplatněnými ve správním řízení zadavatelem, resp. námítky podaných rozkladů jakožto podkladů pro vydání rozhodnutí v úvahu vzal. Jestliže pak Úřad v bodě 545. napadeného rozhodnutí Úřad uvedl, že „*s ohledem na skutečnost, že Úřad v tomto rozhodnutí nestanovil pozdější vykonatelnost některých výroků, nezabýval se již otázkou jejího přezkoumatelného odůvodnění*“, pak tento závěr je plně v souladu s předmětným závazným právním názorem předsedy, aby Úřad odůvodnil eventuální pozdější den vykonatelnosti ve výroku uložené povinnosti. Úřad nestanovil pozdější lhůtu (než nabytí právní moci) pro nabytí právních účinků ve výroku uložené povinnosti, a proto nebylo možné odůvodňovat neexistující část výroku napadeného rozhodnutí. Tento závazný právní názor předseda Úřadu uložil in eventum, avšak tato eventualita při posouzení stavu věci Úřadem v napadeném rozhodnutí nenastala.

242. Zadavatel dále vytýká, že Úřad tím, že nestanovil dle ustanovení § 74 odst. 1 správního řádu pozdější lhůtu pro právní účinky zákazu plnění smluv, porušil ustanovení § 2 odst. 3 správního řádu (*správní orgán šetří práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká, a může zasahovat do těchto práv jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu*), a ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu (*správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly*). K tomu uvádím, že v daném případě nebyly splněny zákonné podmínky pro stanovení pozdější lhůty pro účinky uložené povinnosti, a proto Úřad nestanovením takové pozdější lhůty § 2 odst. 3 a odst. 4 správního řádu neporušil, a ani porušit nemohl.
243. Zadavatel v uplatněném rozkladu navrhuje, aby předseda Úřadu napadené rozhodnutí změnil tak, že „*odloží jejich vykonatelnost tak, jak již Úřad rozhodl ve svém předchozím rozhodnutí v této věci ze dne 25. 2. 2013*“. K tomu uvádím, že zákonné podmínky pro stanovení lhůty pro právní účinky zákazu plnění smluv ve smyslu § 74 správního řádu splněny nejsou, a proto není možné předmětné výroky změnit tak, jak zadavatel navrhuje.
244. Úřad dospěl k závěru, že zadavatel neprokázal splnění zákonných podmínek ve smyslu ustanovení § 118 odst. 3 zákona, dle kterého Úřad neuloží zákaz plnění smlouvy podle ustanovení § 118 odst. 2 zákona, pokud shledá, že důvody hodné zvláštního zřetele, spojené s veřejným zájmem, vyžadují pokračování plnění smlouvy.
245. Dle námítky rozkladu zadavatele však v daném případě existovala důvodná pochybnost o tom, zda ukončení poskytování plnění, které je předmětem dodatku č. 5 a č. 6 nemůže vést k ohrožení veřejného zájmu spočívajícího v zajištění výplaty sociálních dávek.
246. Vybraný uchazeč pak ve svém rozkladu podobně namítá, že uložení zákazu plnění smlouvy brání důvody hodné zvláštního zřetele. Úřad dle vybraného uchazeče odmítl argumentaci dokládající existenci důvodů zvláštního zřetele hodných, které by ospravedlňovaly neuložení zákazu plnění smlouvy s tvrzením, že centrální zadavatel ani zadavatel jejich naplnění neprokázali, ačkoliv je dle vybraného uchazeče zřejmé, že tyto důvody zde bezpochyby jsou.
247. Vybraný uchazeč k tomu blíže namítá, že uložení zákazu plnění smlouvy služby poskytované na základě prováděcí smlouvy a jejích dodatků jsou strategické pro zajištění řádného fungování agend spadajících do resortu zadavatele. Okamžikem účinnosti zákazu plnění dodatků č. 5 a 6 by dle vybraného uchazeče došlo k přerušení výplaty nepojistných sociálních dávek, v důsledku čehož dojde k zásahu do práv občanů České republiky.
248. K obsahu těchto námítek uvádím, že ve smyslu § 118 odst. 5 písm. b) zákona je zadavatel povinen prokázat důvody zvláštního zřetele vyžadující pokračování plnění smlouvy podle ustanovení § 118 odst. 3 zákona; důkazní povinnost je tak zákonem uložena zadavateli, nikoliv Úřadu. Vzhledem k uvedenému je tedy námitka zadavatele, že důkazní břemeno jde plně k tíži Úřadu, nedůvodná. Jestliže pak zadavatel vytýká Úřadu, že rezignoval na svou povinnost zjistit stav věci, tak taková námitka je rovněž nedůvodná. Zadavatel ani vybraný uchazeč ve správním řízení vedeném Úřadem neprokázali důvody zvláštního zřetele vyžadující pokračování plnění smlouvy podle ustanovení § 118 odst. 3 zákona, a proto nebylo, co by mohl Úřad zjišťovat jako rozhodný stav věci.

249. Zadavatel v prvostupňovém řízení neprokázal a ani netvrdil důvody hodné zvláštního zřetele, spojené s veřejným zájmem, vyžadující pokračování plnění smlouvy. Jestliže nyní v rozkladu zadavatel tvrdí, že existuje důvodná pochybnost, zda ukončení poskytování plnění dle dodatku č. 5 a č. 6 nemůže vést k ohrožení veřejného zájmu spočívajícího v zajištění výplaty sociálních dávek, tak ani v tomto případě netvrdí konkrétní skutkové okolnosti, které by bylo možno podřadit pod pojem „*důvody hodné zvláštního zřetele, spojené s veřejným zájmem a vyžadující pokračování plnění smlouvy*“. Zadavatel je tím, kdo je povinen v průběhu správního řízení vedeného Úřadem až do okamžiku koncentrace tohoto správního řízení tvrdit konkrétní skutkové okolnosti, z nichž by jednoznačně vyplývalo, že neplněním dodatků č. 5 a č. 6 se přestanou vyplácet sociální dávky, jak správně uzavřel v bodě 530. napadeného rozhodnutí Úřad („*za důvody zvláštního zřetele spojené s veřejným zájmem vyžadující pokračování plnění smlouvy by bylo možno označit situaci, kdy by uložení zákazu plnění smluv, tedy konkrétně dodatků č. 5 a 6, vedlo k situaci, kdy by nebylo lze vyplácet sociální dávky*“).
250. Podobně, pokud vybraný uchazeč v rozkladu namítá, že okamžikem účinnosti zákazu plnění dodatků č. 5 a 6 by došlo k přerušování výplaty nepojistných sociálních dávek, jelikož služby poskytované na základě prováděcí smlouvy a jejích dodatků jsou strategické pro zajištění řádného fungování agend spadajících do resortu zadavatele, není toto jeho tvrzení podloženo žádnými důkazy a zůstává pouze v rovině proklamace. Stejně tak v případě jeho námítky, že okamžikem účinnosti zákazu plnění nebude dle vybraného uchazeče možné zajistit provozování agendových informačních systémů zadavatele. Obsah těchto námitek vypořádává již argumentace Úřadu v bodech 533. až 534. odůvodnění.
251. Závěr Úřadu, že z textu dodatků č. 5 a 6 nevyplývá závislost poskytování služeb podle dodatku č. 1 na poskytování služeb podle dodatků č. 5 a 6, ale spíše naopak závislost poskytování některých služeb podle dodatku č. 5 na poskytování služeb podle dodatku č. 1 a závislost poskytování některých služeb podle dodatku č. 6 na poskytování služeb podle dodatku č. 5, považuji za správný.
252. Nápravné opatření uložené v tomto správním řízení směřuje toliko vůči dodatkům č. 5 a č. 6. Výplata nepojistných sociálních dávek zadavatelem v rámci jeho veřejnoprávní kompetence byla od 1. 10. 2011 (datum počátku plnění podle dodatku č. 1) nejméně do 28. 11. 2011 (datum uzavření dodatku č. 5), resp. do 27. 11. 2011 (datum uzavření dodatku č. 6) nezávislá na poskytování souvisejících služeb podle dodatků č. 5 a č. 6 výhradně vybraným uchazečem. Objektivní nemožnost výplaty nepojistných sociálních dávek zadavatelem tak nelze bez dalšího ve smyslu výše uvedené námítky dovodit.
253. Stejně tak nelze bez dalšího dovodit, že mohou být narušena i základní práva a svobody, zejména právo na sociální zabezpečení a na pomoc v hmotné nouzi občanů České republiky. Jak je uvedeno výše, je odpovědností zadavatele, resp. jiných účastníků správního řízení, aby důvody pro neuložení zákazu plnění smlouvy podle § 118 odst. 3 zákona tvrdili a náležitě v průběhu řízení prokazovali, což neučinili.
254. Totéž platí i pro námítky rozkladu vybraného uchazeče, že služby poskytované podle napadených dodatků č. 5 a 6 tvoří jeden komplexní celek služeb spojených s implementací Microsoft licencí na základě prováděcí smlouvy a jejích dodatků, jsou vzájemně propojené a nelze je proto poskytovat samostatně.

255. K námitce vybraného uchazeče, že návrhy na uložení zákazu plnění smlouvy je nutno považovat za nepřipustné, jelikož veřejný zájem na zachování ochrany základních práv a svobod je zájem nadřazený zájmům vymezeným v zákonných normách, plně odkazují na závěry uvedené v bodě 535. odůvodnění.
256. V dalším odkazují na odůvodnění, v němž je obsaženo podrobné právní posouzení všech tvrzení zadavatele týkajících se „*důvodů hodných zvláštního zřetele, spojených s veřejným zájmem a vyžadujícími pokračování plnění smlouvy*“ dle § 118 odst. 3 zákona.
257. Navrhovatel STUDENT AGENCY uvádí, že „*v obecné rovině zcela souhlasí s výrokem VI. i VII. napadeného rozhodnutí, nesouhlasí však se závěrem Úřadu, že v rámci rozhodnutí není třeba postavit najisto, že zákaz plnění dodatků je ukládán s účinností ex tunc, tedy zpětně ke dni jejich uzavření*“. Navrhovatel STUDENT AGENCY dále uvádí, že výrok, resp. i odůvodnění napadeného rozhodnutí, je třeba doplnit (změnit) o konstatování toho, že účinky vyvolané výroky VI. a VII. napadeného rozhodnutí nastávají ex tunc.
258. K tomu uvádím, že s výše uvedenou argumentací se již vypořádal Úřad, a to v bodu 548. a 549. odůvodnění napadeného rozhodnutí. Úřad zde uvedl, že „*svým výrokem podle § 118 odst. 2 zákona nevyslovuje neplatnost dané smlouvy (ať už k jakémukoliv okamžiku) ale ukládá zákaz plnění (...) Následky takového rozhodnutí pro platnost dané smlouvy, tedy následky v rovině soukromoprávní, pak určuje přímo zákon v § 118 odst. 6*“.
259. Výše citované úvahy Úřadu jsou správné a v souladu se zákonem a správním řádem. Dle zákona, jak ostatně již konstatoval Úřad, není Úřad nadán pravomocí autoritativně rozhodovat o tom, zda a od jakého okamžiku je neplatná smlouva, jejíž plnění je zakázáno. Dle zákona a správního řádu Úřad nevede správní řízení o určení neplatnosti smluv, a proto není ani oprávněn jakkoliv posuzovat neplatnost smluv, jejichž plnění je zakázáno. Právní účinky spojené s právní mocí rozhodnutí, kterým je uložen zákaz plnění smlouvy, nastanou bez ohledu na to, zda výslovně ve výroku nebo v odůvodnění prvostupňového nebo druhostupňového rozhodnutí je konstatováno, zda a od jakého okamžiku je neplatná smlouva, jejíž plnění je rozhodnutím Úřadu zakázáno. Tyto právní účinky nastávají ve sféře soukromoprávní, v oblasti závazkového práva, a proto leží mimo zákonnou působnost Úřadu a jeho předsedy.
260. Navrhovatel STUDENT AGENCY žádá, aby předseda Úřadu změnil výrok VI. napadeného rozhodnutí tak, že se zákaz plnění dodatku č. 5 ze dne 28. 11. 2011 ukládá s účinky ex tunc, a výrok VII. napadeného rozhodnutí tak, že se zákaz plnění dodatku č. 6 ze dne 27. 12. 2011 ukládá s účinky ex tunc. K tomu uvádím, že dle zákona ani dle správního řádu není Úřad, resp. jeho předseda, oprávněn autoritativně rozhodovat o právních účincích ve výroku uložené povinnosti; právní účinky spojené s právní mocí, případně vykonatelností, vydaného správního rozhodnutí nastávají nezávisle na vůli správního orgánu. Úřad ukládá ve smyslu ustanovení § 118 odst. 2 zákona konstitutivně povinnost zdržet se určitého jednání – plnění smlouvy, a proto nelze v souladu se správním řádem a zákonem uložit, jak navrhuje navrhovatel STUDENT AGENCY, že tato povinnost zdržet se určitého jednání – plnění smlouvy se ukládá od samotného počátku (do minulosti).
261. K právnímu názoru navrhovatele STUDENT AGENCY na interpretaci ustanovení § 118 odst. 6 zákona, ustanovení § 39 Občanského zákoníku a ustanovení § 2 písm. m) až o) zákona o finanční kontrole uvádím, že Úřad v řízení o návrhu na uložení zákazu plnění smlouvy,

neurčuje neplatnost takových smluv, a proto neinterpretuje ani neaplikuje na zjištěný stav věci ustanovení § 118 odst. 6 zákona, ustanovení § 39 Občanského zákoníku a citovaná ustanovení zákona o finanční kontrole.

262. K námitce vybraného uchazeče, že je zcela mimo realitu, že by zadavatel byl vůbec schopen - ve lhůtě než napadené rozhodnutí nabude právní moci - precizně vymezit a zpracovat zadávací a kvalifikační dokumentaci a dokončit zadávací řízení na nového poskytovatele IT služeb, uvádím následující.
263. Toto správní řízení je vedeno ve shora vymezené věci. Vedení tohoto správního řízení (ani řízení o rozkladu) nemá za cíl poskytovat zadavateli nebo centrálnímu zadavateli jakoukoli lhůtu k provádění zadávacího řízení na nového poskytovatele IT služeb. Budoucí jednání zadavatele, resp. centrálního zadavatele v soukromoprávních vztazích je plně odvislé od jejich vnitřního vyhodnocení konkrétních potřeb a jejich naplňování zákonem předpokládanými postupy, pochopitelně s eventualitou jejich budoucích přezkumů ze strany Úřadu.
264. V ostatních otázkách odkazuji na příslušné části odůvodnění, v nichž jsou obsažena podrobná vypořádání námitek jednotlivých rozkladů.

X. Závěr

265. Po zvážení všech aspektů dané věci a po zjištění, že Úřad postupoval ve věci v souladu se zákonem a správním řádem, když posoudil případ ve všech jeho vzájemných souvislostech a zhodnotil veškeré podklady rozhodnutí, jsem dospěl k závěru, že nenastaly podmínky pro zrušení nebo změnu napadeného rozhodnutí z důvodů uváděných v rozkladech.
266. Vzhledem k výše uvedenému, když jsem neshledal důvody, pro které by bylo nutno napadené rozhodnutí změnit nebo zrušit, rozhodl jsem tak, jak je ve výroku tohoto rozhodnutí uvedeno.

POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí se podle § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 152 odst. 4 téhož zákona nelze dále odvolat.

otisk úředního razítka

Ing. Petr Rafaj
předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Obdrží

1. Česká republika – Ministerstvo vnitra, Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7
2. Česká republika – Ministerstvo práce a sociálních věcí, Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 1
3. JUDr. Kateřina Radostová, advokátka, Břehová 208/8, 110 00 Praha 1
4. JUDr. Daniel Chamrád, advokát, K Hutím 5/665, 194 00 Praha 9
5. JUDr. Tomáš Čihula, LL.M. Eur., Ph.D., advokát, Na Příkopě 19, 117 19 Praha 1

Vypraveno dne

viz otisk razítka na poštovní obálce nebo časový údaj na obálce datové zprávy